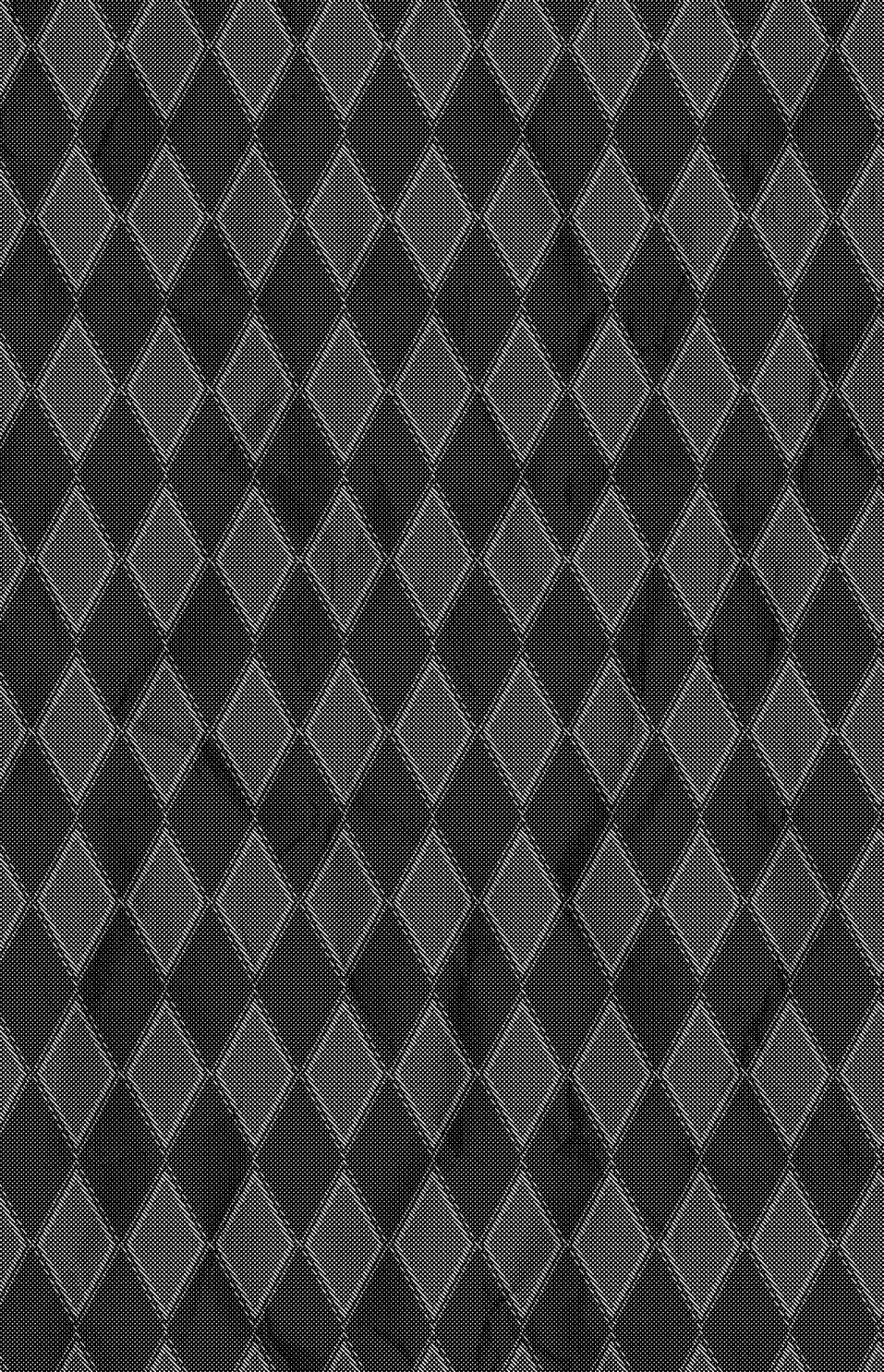


Šepotáni z Říše divů byl jen začátek...

COO
BOO

A. G. HOWARDOVÁ

COOP
BOOKS





Pivoňání

A. G. HOWARDOVÁ

COO
BOO

Přeložila Magdaléna Stárková

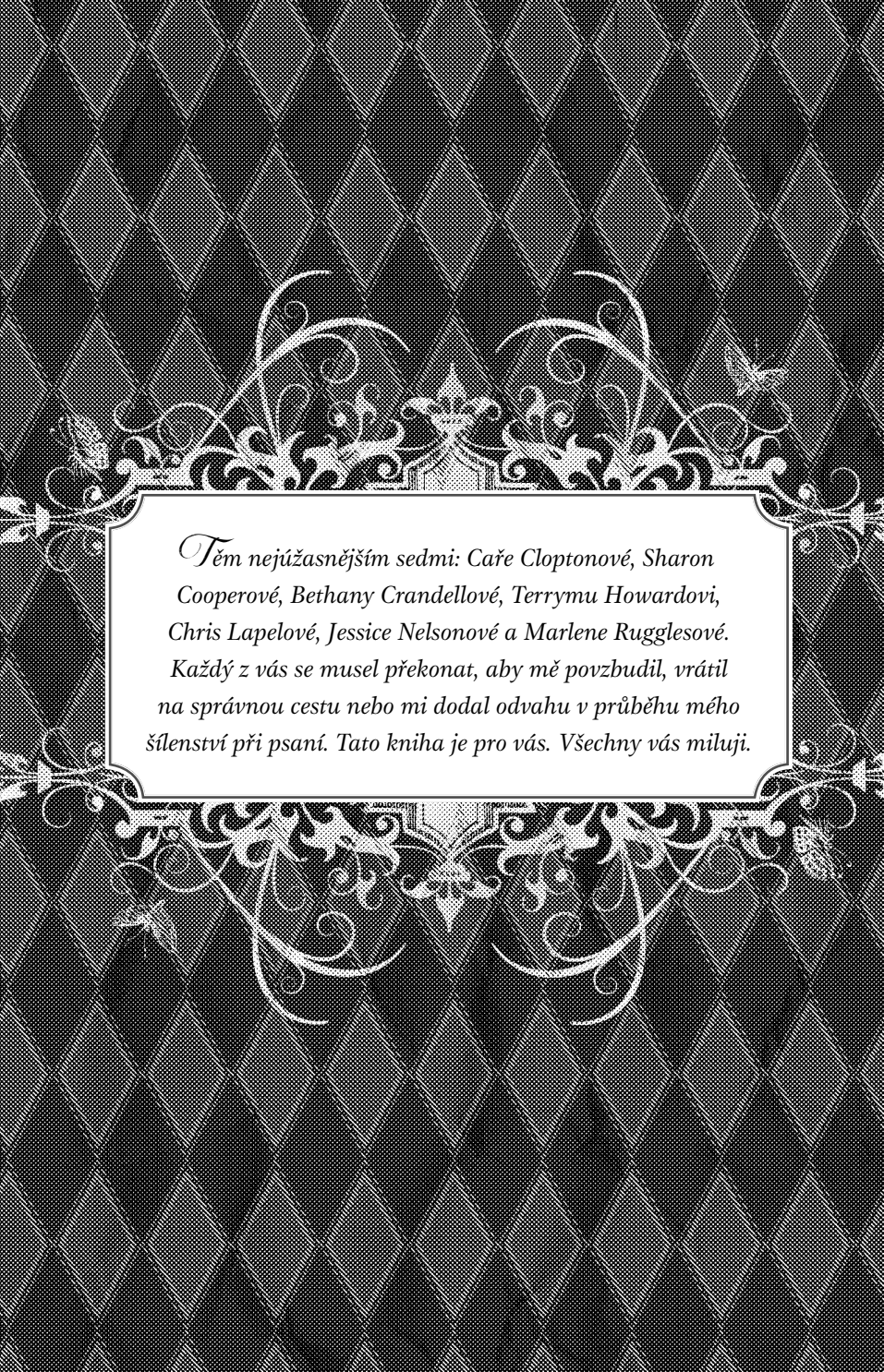
Copyright © 2014 A. G. Howard

Title page art Nathália Suellen

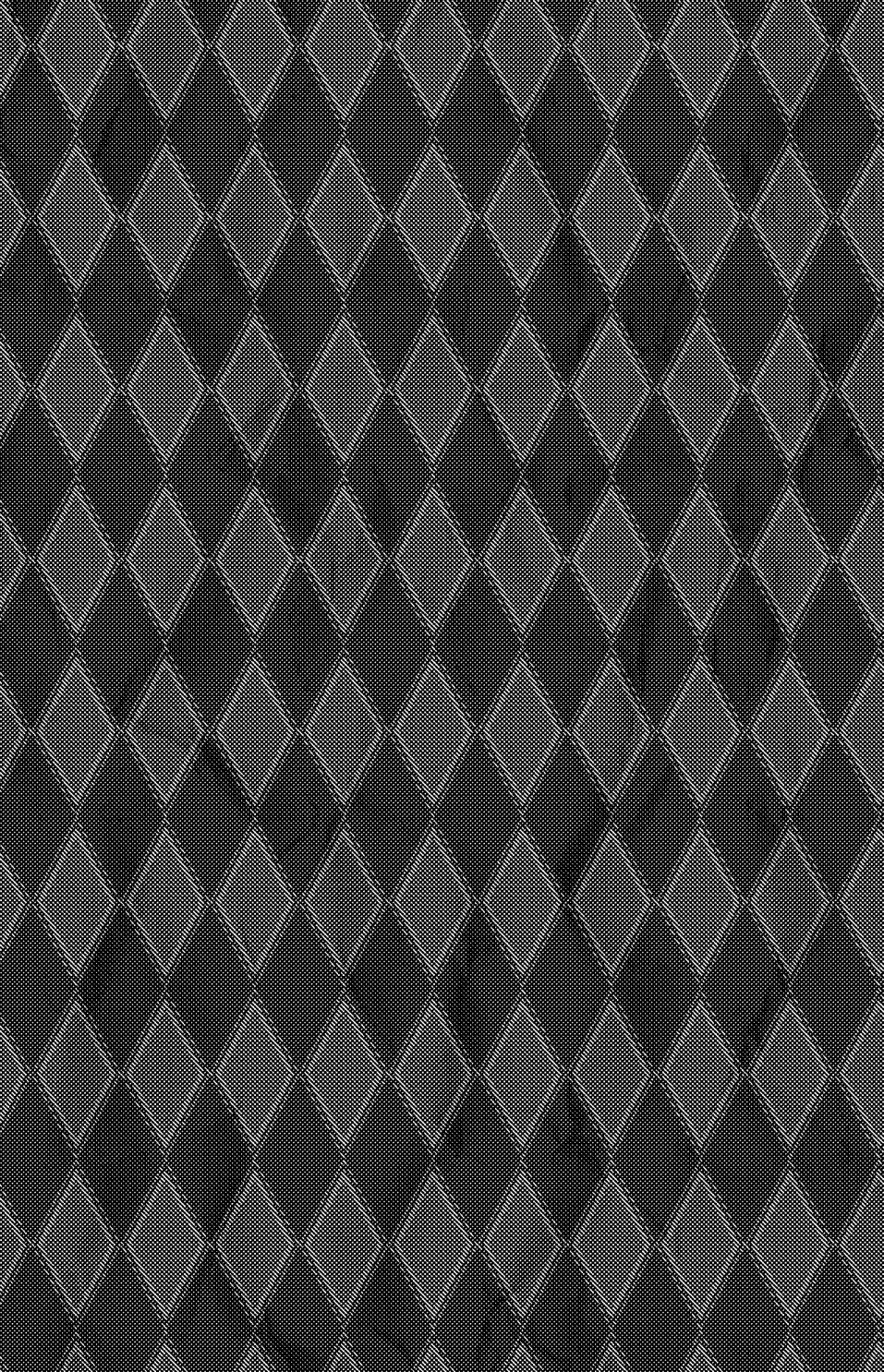
Book design by Maria T. Middleton

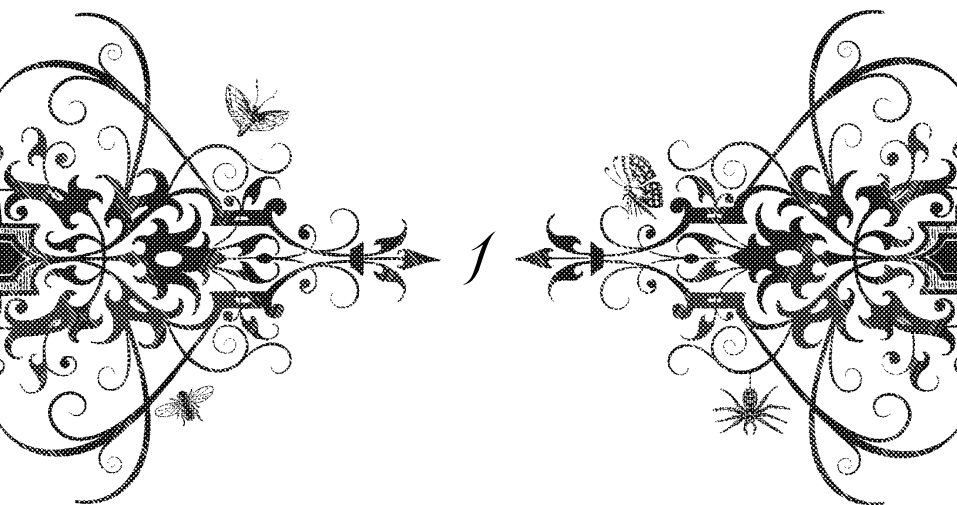
Translation © Magdaléna Stárková, 2015

ISBN 978-80-7447-080-6



Těm nejúžasnějším sedmi: Caře Cloptonové, Sharon Cooperové, Bethany Crandellové, Terrymu Howardovi, Chris Lapelové, Jessice Nelsonové a Marlene Rugglesové. Každý z vás se musel překonat, aby mě povzbudil, vrátil na správnou cestu nebo mi dodal odvahu v průběhu mého šlenství při psaní. Tato kniha je pro vás. Všechny vás miluji.





*K*rev a sklo

Můj učitel výtvarky sice tvrdí, že opravdový umělec musí pro svou tvorbu krvácet, ale nikdy by ho nenapadlo nám poradit, že krev se může stát naším *médiem*, které žije vlastním životem a ponuře a krutě formuje dílo samotné.

Přehodím si vlasy přes rameno a píchnu se do ukazováku sterilizovaným spínacím špendlíkem, který si pro tyto účely nosím v kapse. Potom položím poslední skleněný kabošon na mozaiku a čekám.

Když zamáčknu průsvitný korálek do mokré bílé sádry, celá se otřesu, jako by na mě sáhla smrt. Mám pocit, že se mi sklo přisálo k prstu jako pijavice. Kapky krve pomalu stékají po oblém povrchu, až vytvoří dole pod korálkem temné rudé jezírko. Ale tím to nekončí.

Krev se roztančí, rozlévá se od kamínku ke kamínku. Každý červený pramínek za sebou zanechává abstraktní

obrázek. Se zatajeným dechem čekám, až se potůčky krve spojí a vytvoří něco úplně nového. Snad to nebude zase jen její portrét.

Zazvoní a já přes své dílo spěšně přehodím kus plátna, aby nikdo neviděl, jak se samo od sebe mění.

Je to jen další připomínka, že pohádka o Říši divů je pravdivá a že já, praprapravnučka Alenky Liddellové, nikdy nebudu jako ostatní. Ať už jsem od nich, jak chci vzdálená, něco mě s podivnými podsvětními bytostmi bude pojit až do konce života.

Spolužáci si už posbírali batohy a chystají se opustit třídu. Živě si povídají, zdraví se a poplácávají se po zádech, zatímco společně plánují prodloužený víkend. Vložím si ukazováček do úst, ačkoli už na něm není ani kapka krve. Bokem se opřu o stůl a vyhlédnu ven. Je zamračeno a na oknech se usadila mléčná mlha.

Moje auto, starý AMC Gremlin ze sedmdesátého pátého jménem Gizmo, mě dnes do školy nedovezl, protože jsem ráno píchla. Máma neřídí, a tak mě musel odvézt táta. Řekla jsem mu, že zpátky už mě někdo určitě hodí.

V batohu se mi rozdrnčí mobil. Odsunu na stranu síťované rukavice, vylovím telefon a přečtu si esemesku od svého kluka: *Skejřáčko, čekám na východním parkovišti. Už se na tebe těším. Pozdrav Masona.*

Stáhne se mi hrdlo. Se Zachem už sice chodím skoro rok a šest let jsme nejlepší kamarádi, ale poslední měsíc spolu komunikujeme jen přes esemesky a věčné telefonáty. Nemůžu se dočkat, až ho zase uvidím, ale zároveň

mnou cloumá nevysvětlitelná nervozita. Bojím se, že se všechno změnilo, když teď žije život, na kterém se já zatím nemůžu podílet.

Očima zavadím o pana Masona, který si na chodbě povídá s nějakým studentem o výtvarných pomůckách, a natukám odpověď: *Tak jo, moc se těším. Dej mi pět minut, jen tu něco dokončím.*

Hodím telefon zpět do batohu a nadzvednu plátno, abych se naposledy pokochala svým dílem. Při tom pohledu mě ale rozbolí srdce tak, že ho dokonce ani známý pach barvy, křídového prachu a sádry nemůže umlčet. Na mozaice se vykresluje podoba Červené královny na vražedném tažení po zdevastované Říši divů.

Přesně tak teď vypadají i mé sny.

Raději zase všechno přikryju, jako bych si nechtěla připustit, co všechny ty obrázky znamenají. Je jednodušší strčit hlavu do písku.

„Alyso,“ osloví mě pan Mason, který se bůhvíjak objevil vedle stolu. Jeho batikované tenisky kontrastují s linoleem podlahy jako dvě rozpité duhy. „Chtěl jsem se jen zeptat, jestli jsi uvažovala o tom stipendiu na Middletonskou do Londýna?“

I když mám nervy napnuté až k prasknutí, přinutím se ke kývnutí. *Pokud mi tedy táta dovolí odjet se Zachem do Londýna.*

„Fajn,“ pan Mason mi ukáže mezířku mezi zuby v nadšeném úsměvu. „Někdo s tvým talentem by měl skočit po každé příležitosti. A teď se podíváme na tvůj poslední kousek.“

Než ho stihnu zastavit, nadzvedne plátno a přes růžové brýle pozoruje mozaiku. Oddechne si, když poznám, že přeměna se už zastavila. „Strhující barvy a živá dynamika. Jako obvykle.“ Promne si dlouhou bradku. „A stejně znepokojivé jako ty ostatní.“

Při těch slovech se mi zvedne žaludek.

Když jsem před rokem používala pro svou tvorbu jen hmyzí těla a sušené květiny, dařilo se mi vytvářet i optimistické kousky plné naděje, ale teď už umím snad jen morbidní a násilné motivy. Světlé odstíny naděje jsou mi asi navždy zapovězeny. Už proti tomu ani nebojuju a nechávám krev, ať si dělá, co chce.

Nejradši bych toho prostě nechala, ale je to nutkání, kterému se nedá odolat. A něco mi říká, že to není jen tak. Za vším stojí nějaký důvod. Ten samý, který mi brání rozbít všechny poslední mozaiky na tisíc kousků...

„Měl bych pořídit víc červených kabošonů?“ ptá se pan Mason. „Vlastně jsem ani netušil, že tyhle mám. Dokonce jsem se i díval na internet, ale nikde jsem je nemohl najít.“

Nedošlo mu, že posledních pár týdnů používám jen průhledné kamínky a že scény, které bych měla tvořit já, se formují samy.

„To je v pořádku,“ uklidňuju ho, „ty mám z vlastních zdrojů.“ Do slova a do písmene.

Pan Mason se na mě pozorně zadívá a potom řekne: „Tak jo. Ale u mě v kabinetě už skoro není místo, takže by sis tuhle poslední věc mohla vzít domů.“ Při pouhé zmínce se otřesu. To by jen otevřelo dveře dalším noč-

ním můrám a mámě by to taky nepomohlo. Říše divů už jí vzala i tak dost života.

Do konce školního roku budu muset něco vymyslet, protože pan Manson si všechny moje mozaiky ve škole celé léto určitě nenechá. A navíc jsem ve čtvrtáku, takže po maturitě tu stejně nebudou mít co dělat. Dnes mi ale mysl zaměstnávají úplně jiné starosti.

„Nemůžete ještě někam umístit tuhle? Zach pro mě přijede na motorce. Příští týden si všechno přijedu vyzvednout.“

Pan Mason kývne a odnese si sádrový obdélník ke stolu.

Skloním se k batohu, abych si přerovнала věci. Předtím si ale otru propocené dlaně do pruhovaných legín. O kolena mi zavadí nezvykle dlouhý lem sukně – normálně nosím spodničky, které mi sukni načechrají tak, že ji ani nevnímám. Od té doby, co mámu pustili z blázince, se jen hádáme kvůli oblečení a make-upu. Říká, že nosím moc krátké sukně a že by si přála, abych prostě chodila v džínách a oblékala se jako „ostatní děvčata“. Myslí si, že vypadám moc divoce. Odporovala jsem, že právě proto si беру vždycky legíny nebo punčocháče – abych vypadala cudně, ale máma jako by neslyšela. Zdá se, že chce dohnat posledních jedenáct let, které se mnou nemohla strávit, a tak mě teď hlídá jako ostříž.

Dnes ráno nade mnou vyhrála, ale jen proto, že jsem zaspala a musela se rychle vypravit do školy, což po noci plné nočních můr není tak jednoduchý úkol.

Hodím si batoh na ramena a bradou pokývnu panu Masonovi na pozdrav. Potom už se moje vysoké podpatky roz-

klapou o opuštěné kachličky na chodbě. Všude se válejí vytržené stránky jako kameny v jezírku. Některé skřínky jsou otevřené, jako kdyby jejich majitelé nechtěli ztratit ani sekundu z víkendu jejich zavíráním. Stovky různých parfémů, kolínských a tělesných pachů ještě nasycují vzduch a mísí se se zápachem kvasnic ze školní jídelny. *Pach pubertální duše*. Zavrtím hlavou a znechuceně se zašklebím.

Pokud jde o duši, studentská rada nás chce spasit tím, že uspořádala maturitní ples a pilně vylepuje pozvánky po celé škole. Tentokrát připadl termín plesu na pátek před sobotním slavnostním předáváním vysvědčení. Už za týden.

VŠICHNI PRINCOVÉ A PRINCEZNY JSOU SRDEČNĚ ZVÁNI NA POHÁDKOVÝ MAŠKARNÍ MATURITNÍ PLES DNE 25. KVĚTNA. ŽABÁKŮM VSTUP ZAKÁZÁN.

Cukne mi v koutcích. Dobře vím, že poslední větu tam zelenou fixou poctivě dopsala moje nejlepší kamarádka Jenara. V úterý jí to zabralo celou přestávku, a když ji chytili, tak dostala tři dny po škole, ale za výraz Taelor Tremontové to opravdu stálo. Taelor je bývalá holka mého kluka, školní tenisová hvězda a předsedkyně studentské rady pro styky s veřejností. To ona v páté třídě vyslepičila celé škole, že jsem příbuzná Alenky Liddellové, a od té doby mezi námi panují napjaté vztahy. Mírně řečeno.

Dlaní přejedu přes jeden z transparentů, který se uvolnil ze sevření lepicí pásky a bezvládně teď visí ze stěny a nápadně připomíná pentlochnapovy plazivé jazyky. Při té vzpomínce se bolestně zašklebím, mimoděk popadnu jediný rudý pramínek v záplavě svých blond vlasů mezi palec a ukazovák a trochu nervózně si s ním pohrávám.

Je to jen jedna ze stálých připomínek mé cesty do Říše divů, podobně jako výstupky pod lopatkami, ze kterých mi v případě potřeby mohou znovu vyrašit křídla. I když se snažím myšlenky na podsvětní říši vytěsnit, stále mě provázejí. Jako by stály před zataženou oponou a odmítaly se odporoučet.

Při vzpomínce na černě obkroužené bezedné oči, sametová křídla a britský přízvuk se mi stáhne hrdlo. Když už se mi prohání ve snech, nedovolím mu, aby ovládal i mé dny.

Rozrazím dveře a vyjdu na parkoviště. Do tváře mě udeří studený vzduch a na kůži ucítím vlhkost všudypřítomné lehké mlhy. Venku ještě stojí pár aut a hloučky studentů si vyměňují poslední novinky před odjezdem domů. Někteří z nich se choulí do mikin, zatímco jiní jako by nezvykle chladné počasí ani nevnímali. Tento měsíc hodně přšelo. Meteorologové odhadují, že tu za poslední týdny spadlo mezi deseti a patnácti centimetry srážek, což je pro městečko Pleasance v Texasu stoletý rekord.

Moje uši se okamžitě naladí na štěbetání hmyzu a rostlin na podmáčeném fotbalovém hřišti pár metrů odsud. Jejich šeptání často přejde v praskot a vytratí se jako šum z rádia, ale když se snažím, slyším, co mi povídají.

Ahoj Alysso.

Co takhle se projít v dešti?

Tak krásně by se ti teď poletovalo ve větru!

Kdysi jsem jejich bzučivé pozdravy nenáviděla tak moc, že jsem brouky chytala a zabíjela. Teď mi ale připadá jejich žvatlání uklidňující. Hmyzáci a kytky mě začali provázet životem jako staří přátelé. Okouzlující připomínky mého utajeného já.

O kterém nic netuší ani můj kluk.

Zahlédnu ho na druhé straně parkoviště. Opírá se o starou naleštěnou Hondu CT70 a nenuceně si povídá s Corbinem, zadákem ze školního týmu a Jenařiným novým objevem. Corbin a Jen jsou opravdu podivný párek. Jen s růžovými vlasy a stylem punkrockové princezny odporuje veškerým představám o přítelkyni středoškolské hvězdy, ale Corbinova matka je interiérová návrhářka a sama trochu excentrická, takže Corbin snáší ujeté umělkyně s bohorovným klidem. Začátkem roku spolu museli dělat v biologii pokusy. Přeskočila jiskra a od té doby se jeden bez druhého nehnou ani na krok.

Zach se zadívá mým směrem. Když mě uvidí, narovná se a jeho řeč těla mi dává jasné a srozumitelné signály. Jeho mechově zelené oči mi rozehřívají kůži pod krajkovou sukní a kostkovaným korzetem.

Mávne ještě na pozdrav Corbinovi, který si odhrne z očí narezle blondatou ofinu a vzápětí se přidá ke svému týmu a hloučku roztleskávaček.

Zach ze sebe cestou ke mně setřese bundu a vystaví na odiv svalnaté paže. Jeho černé kanady dupou po lesklém asfaltu a olivová kůže se mu třpytí. Na sobě má obnošené džíny a námořnický modrou košili a pod ní tričko, na kterém se mu vyjímá bílý obrázek kapely My Chemical Ro-

mance s rudou linií přes obličej hudebníků. Trochu mi to připomíná mé krvavé umění. Otřesu se.

„Je ti zima?“ zeptá se Zach a pozorně mi halí ramena do rozehráté kožené bundy. Jednu prchavou chvíli ucítím směs čokolády a pižma v parfému tak zemitém, že by se dal skoro ochutnat.

„To ne, jen jsem ráda, že jsi doma,“ vydechnu, položím mu ruce na hrudník a užívám si jeho klidné síly.

„To já taky,“ pohladí mě pohledem. Zatímco byl pryč, nechal se ostříhat, takže mu teď černé pramínky vlasů povlávají kolem límce. Pořád jsou ještě dost dlouhé na to, aby se vlnily. Teď jsou ale od helmy celé zapletené a zcu-chané, neučesané a divoké. Přesně takové, jaké se mi líbí.

Nejradši bych mu rovnou skočila do náručí a políbila ho na měkké rty. Touha dohnat, co jsme zameškali, mi pěkně zamotá hlavu, ale moje přirozená plachost zvítězí. Čtyři prvačky shluklé okolo stříbrného chrysleru sledují každý náš pohyb. Chodí se mnou na výtvarku.

Zach se zadívá jejich směrem a potom políbí každý kloub mé ruky. Když mě jeho kovový piercing škrábne o kůži, celá se zachvěju. „Padáme odsud.“

„Čteš mi myšlenky.“

Ušklíbne se. V koutcích se mu objeví roztomilé dolíčky a mně se v břiše roztančí tisíc motýlů.

Procházíme ruku v ruce osířelým parkovištěm. „Takže jedna nula pro mámu, co?“ ukáže na mou sukni a já protočím panenky.

S rošťáckým úsměvem mi pomůže nasadit helmu a pohladí mě po bedrech. Něžně si omotá můj jediný rudý

pramínek okolo prstu a zeptá se: „Pracovala jsi na mozai-ce, když jsem ti psal?“

Kývnu a beze slova si zapnu řemínek pod bradou. Teď se o tom nechci bavit, protože ani netuším, jak bych mu vysvětlila, co se děje s mými výtvary od té doby, co je pryč.

Vezme mě lehce za loket a pomůže mi na motor-ku. „A kdy mi ukážeš svoje poslední kousky?“ vyzvídá Zach.

„Až budou hotový,“ zamumlám, ale myslím tím: *Až budu připravená ukázat ti, jak vznikají.*

Cestu do Říše divů si Zach sice nepamatuje, ale změny, které mi po tom dobrodružství zůstaly, přece jen zaznamenal. Například klíč, který nikdy nesundávám ze šňůrky na krku, nebo hrbolky pod lopatkami. Má to všechno za roztomilé podivnosti Liddellovic rodiny.

Slabé slovo.

Celý rok se snažím přijít na to, jak mu o všem povědět, aniž by mě okamžitě považoval za šílence. Pokud ho něco může přesvědčit, že jsme se spolu před rokem opravdu vypravili na výlet do Carrollova fantastického světa, jsou to moje kouzelné obrázky tvořené vlastní krví. Jen ještě musím sebrat dost odvahy, abych mu je předvedla.

„Tak jo, až budou hotový,“ zopakuje moji tajemnou od-pověď Zach. Potom zavrčí hlavou a nasadí si helmu. „Tih-le umělci. Pořád musejí mít něco extra.“

„Podle sebe soudím tebe,“ zavrčím na oko našťavaně. „A když jsme u toho, jak se má tvoje nová úhlavní fanyn-ka?“

Zachovo trochu temné umění vzbuzuje na výstavách zaslouženou pozornost. Dokonce už i něco prodal. Za jeden kousek dostal i tisíc dolarů. Nedávno ho kontaktovala sběratelka umění žijící někde v Toskánsku. Zach vyloví z kapsy její číslo. „Hele. Musím si s ní naplánovat schůzku, aby si mohla přijet vybrat.“

Ivy Ravenová, přečtu šeptem. „Zní to skoro vymyšleně, ne? Takový strojený jméno?“ zeptám se, zatímco si pod bundou upravuju řemínky od batohu. Sama ale vím, že Ivy Ravenová existuje. Dokonce jsem si ji googlila. Krásná, šestadvacetiletá dědička rodinného bohatství, sofistikovaná bohyně s kontem plným peněz. Jako všechny ostatní ženy, se kterými se Zach poslední dobou stýká. Vráťím mu papírek s telefonním číslem a snažím se potlačit bodnutí nejistoty.

„Vymyšleně – nevymyšleně, hlavně že prachy jsou skutečný,“ odpoví Zach. „Nedávno jsem v Londýně objevil moc fajn byt. Pokud té ženské prodám obraz a přihodím to, co už jsem našetřil, budu se tam moct nastěhovat.“

Ale nejdřív bude třeba přemluvit tátu, aby mě do toho Londýna vůbec pustil, pomyslím si, ale nahlas raději neřeknu vůbec nic. Úplně stačí, že je to i tak mezi Zachem a tátou dost napjaté. Jasně, asi jsme to přehnali, když mi Zach pomohl nechat se za zády rodičů potetovat, ale za to Zach vlastně nemůže. Neměl v úmyslu tátu naštvat. Prostě jsem ho přemluvila ve snaze být stejně rebelská a světaznalá jako lidé, se kterými se teď kamarádí. Zach si nechal také udělat obrázek – na zápěstí pravačky, kte-

rou maluje. Stojí na něm latinský nápis *Vivat Musa*, což znamená něco jako *Ať žijí múzy*. Já jsem si nechala vytetovat na kotník křídla, která trochu zakrývají mé podsvětnické znaménko. Tatér mi k tomu napsal: *Alis Volat Propriis* neboli *Létá na vlastních křídlech*. Je to připomínka toho, že já mám moc nad svou temnou stránku a ne ona nade mnou.

Zach schová telefonní číslo své fanyanky zpět do kapsy u džínů a zasněně se zadívá do dálky.

„Určitě doufá, že jsi na starší,“ zažertuju, abych ho vrátila zpět do reality. Zach mi věnuje pátravý pohled a potom se nasouká do flanelové košile, která ještě před chvílí visela omotaná o řídítka. „Ještě jí není ani třicet, takže o moc *starší* není.“

„Tak dík, fakt jsi mě uklidnil.“

Usměje se na mě tak rošťácky, že to hned rozpustí všechny mé obavy. „Pokud tě to uklidní, můžeš na tu schůzku jít se mnou.“

„Platí,“ vyhrknu.

Zach vyskočí na motorku. Najednou je mi jedno, jestli nás někdo vidí. Přitisknu se k němu, jak nejbližší to jde, obejmů ho pažemi i koleny a položím si hlavu na jeho šíji přesně do místa, kde končí helma.

Jeho jemné vlasy mě polechtají po tváři. Jak moc mi tohle lechtání chybělo!

Nasadí si sluneční brýle a nakloní se, abych ho slyšela i přes nastartovaný motor: „Pojďme najít nějaké místo, kde spolu budeme sami, než tě hodím domů, aby ses mohla připravit na tu schůzku.“

Krev se mi nedočkavostí bouří v žilách. „A kam pojedem?“

„Do vzpomínek,“ odpoví, a než se stačím nadechnout k další otázce, jsme na cestě.



*T*unelové vidění

Docela mě těší, že Gizmo je teď mimo provoz, protože neznám nic lepšího než jízdu se Zachem na motorce. Naše pohyby kopírují zatačky, Zach opatrně manévruje po vlhkém štěrku, pomalu se proplétá provozem a před křižovatkou bez smyku zabrzdí. Jakmile se ale dostaneme na druhou stranu města, kde je provoz řidší a křižovatky dost daleko od sebe, přidá Zach plyn.

Rozprší se ještě víc. Zachova kožená bunda mi chrání tričko a korzet, a tak mi drobné kapky olizují jen obličej. Levou tvář se přitisknu k Zachovi, pevněji ho obejmu, zavřu oči a celá se ponořím do ničím nerušených vjemů. Cítím, jak se mu v zatáčkách napínají svaly, v nose mě lechtá pach vlhkého asfaltu a k uším mi doléhá helmou tlumené předení motoru.

Vlasy mi cuchá vítr. Jízda na motorce v říši lidí je podobná létání v Říši divů. Pod lopatkami mě zasvědí dvě vystouplá místa, jako by se při té myšlence hlásila o slovo má křídla.

„Spíš, nebo bdíš?“ ozve se zepředu Zachův hlas, když trochu zpomalíme. Otevřu oči, opřu si bradu o jeho rameno, a ukryju se tak před jemnou dešťovou sprškou. Teď už chápu, co myslel tím výletem do vzpomínek. Před námi stojí kino, kam jsme v šesté třídě se Zachem a Jen rádi chodili. Od té doby, co kino před třemi lety zrušili, jsem tu nebyla. Okna jsou zabedněná a v rozích se hromadí pohozené smetí, jako by se i ono chtělo skrýt před větrem. Texaský vítr poškodil i oválnou neonovou reklamu v oranžovo-žluté barvě, takže teď visí nad vchodem jako nakrápnuté velikonoční vejce. Dřív na něm stálo *KINO NA VÝCHODNÍM KONCI*, ale teď většinu písmen smylo nemilosrdné počasí. Zůstalo jen *NA KONCI*, což je zároveň poetické i smutné.

Tady ale naše cesta nekončí. Naši nás sem sice vždycky vozili, ale Zach, Jenara a já jsme používali návštěvu kina jen jako záminku, abychom se občas dostali ven bez rodičovského dohledu. Táhlo nás to na druhou stranu parkoviště, k odtokové rouři s betonovým korýtkem, které nám při své délce sloužilo jako ideální dráha pro jízdu na skejtu.

Přívalů vody se přitom nikdo nebál, protože betonový systém odváděl přebytečnou vodu z nedalekého jezera, které se rok od roku zmenšovalo.

V obrovské odtokové rouři už bylo léta sucho, a tak se tam chodilo sprejovat nebo se muchlovat. Zach se ale

vždycky postaral, abychom tam s Jenarou zavítaly jen sporadicky. Tvrdil, že na podobné věci jsme příliš nevinné.

Ted' mě tam ale veze sám.

Projede špinavým parkovištěm, nahne motorku a pustí se dolů po betonovém svahu. Sevřu Zacha stehny, pustím jeho pas a rozpažím, jako bych se chtěla vznést. Výskák nadšením jako na horské dráze a nejradši bych prostě rozepjala křídla. Ta nádhera ale skončí tak rychle, jak začala, za chvíli jsme dole, já se zase chytím Zachova pasu a slalomem kaluží manévrujeme až k rouře.

Zastavíme u vchodu. Tunel je opuštěný jako staré kino. Když v Pleasance postavili Podzemní říši, zábavní a skateboardové centrum patřící rodině Taelor Tremontové, přestali sem mladí chodit. Déšť zesílí. Zach opře motorku o stojan, abych mohla slézt. Sklouznu dolů na vlhký cement.

Zachytí mě silnou paží a beze slova políbí. Vezmu mu hlavu do dlaní a vnímám každý pohyb jeho čelistních svalů. Znovu se přesvědčuju, jak dokonale moje měkké křivky doplňují vypracované roviny Zachova těla.

Po kůži nám stékají kapky deště a zastavují se v prohlubni nad rty. Najednou zapoměnu, že máme ještě helmy, i na to, jak mi legíny máčí voda. Nevnímám už ani vlhkostí ztěžklé boty.

Zach je konečně tady, jeho tělo se vpíjí do mého, a tak vnímám jen naše styčné body rozpálené do běla.

Když se od sebe konečně odtáhneme, máme promočené oblečení, růžové tváře a lapáme po dechu.

„Přesně po tomhle jsem toužil,“ zachraptí, když se na mě zadívá pronikavě zelenýma očima. „Pokaždé, když jsem tě slyšel v telefonu, musel jsem myslet na to, jaké to bude, až se tě zase budu moct dotknout.“

Naše srdce bijí proti sobě a z žaludku mám jeden velký blažený uzel. Olíznu si rty, abych ho beze slov ujistila, že já jsem to vnímala stejně.

Společně odtlačíme Zachovu Hondu do útrob tunelu a opřeme ji o zakřivenou stěnu. Potom si konečně sundáme helmy a zatřesením hlavy osvobodíme naše vlasy. Stáhnou si bundu a batoh.

Nevzpomínám si, že by tu kdy byla taková tma. Možná je to ale jen práce zatažené oblohy. Opatrně si vykročím do ztemnělého středu tunelu a zaposlouchám se do ustaraného šepotání pavouků, cvrčků a všeho ostatního, co tu ve tmě žije.

Počkej... pomalu... jen nás nezašlápní. Řekni tomu svému přerostlému kamarádovi, ať dává pozor, kam šlape.

Trochu rozrušeně se zastavím. „Ale vzal jsi baterku, že jo?“ zeptám se.

Zach mě zezadu obejmě kolem pasu. „Na co baterku, když máš mě,“ zašeptá mi do ucha jeho horký dech.

Něco cvakne a stěna roury se rozsvítí celou šňůrou zároviček, které se po ní pnou jako liány a vydávají tlumené světlo. Kdysi tu skejťáci nechávali svá stará prkna k dispozici pro všechny, kdo zrovna vyšli z kina, ale dnes už tu nezůstal ani jeden kousek.

Tehdy jsme žili podle nepsaných zákonů, takže se málokdy něco ztratilo – všichni jsme si vážili svobody. Byli

jsme tak naivní, když jsme si mysleli, že v lidské říši něco vydrží navěky!

Na stěnách září fosforeskující graffiti – pár sprostých slov, ale většinou čistá poezie. *Láska, smrt, anarchie, mír* a k tomu obrázky zlomených srdcí, hvězdiček a obličejů.

Černé světlo. Připomínka Podzemní říše i Říše divů. Jeden výjev nad ostatními vyniká – ultrafialový obrys víly s roztaženými křídly plnými barevných drahokamů na pozadí oranžové, růžové, modré a bílé. Vypadá jako já. I když bych si na to pomalu měla zvykat, vždycky se na Zachovy výtvary musím překvapeně podívat dvakrát. Vidím sama sebe v Říši divů s motýlími křídly a očními linkami velikými jako přehnaně namalované řasy. Vidí mi do duše, aniž by o tom měl nejmenší tušení.

„Jak jsi to udělal?“ vydechnu. Po špičkách, abych nezašlápla nic živého, mířím blíž k uměleckému dílu.

Vezme mě za loket, abych nespadla. „Pár plechovek se sprejem, kladivo, hřebík a šňůra černých světel na baterky.“

Vytáhne svítilnu a namíří kužel světla na deku a piknikový koš pod malbou. Brouci zmlknou.

„Ale jak jsi to stihl?“ zeptám se, když se posadím a nedočkavě se dobývám do koše s dobrotami. Vevnitř na mě čeká drahá minerálka, sýry, slané krekry a jahody.

„Měl jsem dost času. Trvalo věky, než tě pustili ze školy,“ odpoví Zach, vybere na iPadu vhodný playlist a postaví ho na batoh. Z malého reproduktoru se ozve procítěná balada.

Snažím se zapomenout, že jsem proti Zachovi jen malá školačka, a vytáhnu z koše bílé růže, které nás provázejí ode dne, kdy jsme si vyznali lásku. Stalo se to hned po

mém návratu z králičí díry. Ráno po loňském maturitním plese.

Přiložím si je k nosu, jako by jejich vůně měla zahnat vzpomínku na jiné bílé růže, které se v Říši divů obarvily doruda jeho krví.

„Chtěl jsem ti udělat radost,“ řekne nakonec, sundá si vlhkou flanelku a s napjatým výrazem se posadí na druhou stranu piknikového koše.

Jeho slova mi ještě doznívají v hlavě. *Udělat radost.*

Květiny mi vyklouznou z ruky a cestou na zem mi vynadají za otlučené okvětní lístky.

„No,“ zamumlám přes jejich hlasité protesty, „takže... to je ono.“

Trochu se usměje a ukáže mi roztomile křivý řezák. „Ono?“

Když se natáhne po jahodě, světlo odhalí jizvy po cigaretách na jeho předloktí. V duchu si je spojuju jako tečky s těmi, které tuším pod látkou trička. Vzpomínky na dětství s násilnickým otcem.

„Jo, přesně *ono*,“ vyhodí Zach jahodu do vzduchu a chytí ji mezi zuby. Žvýká, zatímco čeká, co ze mě vypadne. Provokativně naklání hlavu, takže se strniště na jeho bradě leskne jako samet, i když je na omak podstatně drsnější.

Břichem mi projede vlna horka. Raději odvrátím hlavu, abych nemusela myslet na to, co všechno je na Zachovi sexy, jak jsem to posedle dělávala, když byl pryč.

Po telefonu, po esemeskách a občas i osobně jsme už probírali, jak posuneme náš vztah na další úroveň. A pro-

tože má Zach pořád napilno, označili jsme si nakonec v kalendáři noc po maturitním plese.

Možná se prostě rozhodl, že už nechce čekat, a já mu budu muset vysvětlovat, že nejsem připravená a hlavně proč.

K smrti mě to děsí a rozhodně ne z obvyklých důvodů. Vlhký vzduch uvnitř tunelu mi svírá plíce. Barva, kámen a prach. Rozkašlu se.

„Skejtačko,“ osloví mě Zach hlasem, ze kterého se rázem vypařila všechna hravost. Zašeptá mou přezdívkou tak tiše, že ji skoro spolknou okolní hudba a bubnování deště.

„No?“ Sevřu ruce v pěst, až nehty zavadím o jizvy na dlani. Zach si pořád myslí, že jsou od nehody v autě. Kdy si jsem mu řekla, že mi roztříštěné čelní sklo pořezalo ruce, ale pravda leží úplně někde jinde. Je to jen další tajemství, o kterém mu nikdy nesmím říct.

Nemůžu mu dát to, po čem toužím. Nemůžu mu dát sebe. Ne dokud mu neprozradím, kdo opravdu jsem. *Co* opravdu jsem. Do plesu zbývá jen týden, jsem z toho pěkně nervózní a dnes, když se vidíme po tak dlouhé době poprvé, nemám odvahu se mu svěřit.

„Hlavně klid,“ konejší mě Zach, když jemně rozplete mou ruku a položí si ji na klíční kost. „Vzal jsem tě sem, abych ti dal tohle,“ řekne a přivede mou dlaň na svou hrud. Ucítím tuhý uzel velikosti desetníku. Teprve teď si všimnu jemně zpracovaného řetízku kolem Zachova krku. Řetízek lehce nadzvedne a na světlo vypluje i přívěsek – srdíčko se zámek uvnitř.

„Našel jsem to v Londýně ve starožitnostech,“ vysvětluje Zach. „Máma ti dala klíč, který nikdy nesundáváš, tak jsem si říkal...“ Když se Zach odmlčí, musím ovládnout nutkání opravit jeho drobný omyl. Není to totiž klíč mojí mámy, i když otevírá stejné šílené dveře do divokých světů.

„No,“ natáhne se přes koš, aby mi řetízek pověsil kolem krku. Když zámek spočine vedle klíče, urovná mi vlasy. „Myslel jsem, že je to docela symbolický. Ten samej kov a taky vypadá stejně staře jako ten klíč. Spolu jen dokazují to, co jsem věděl už jako dítě, když jsme sem ještě chodili jezdit na skejtu.“

„A to?“ zeptám se se zájmem a přitom sleduju, jak modré světlo na konci tunelu ozařuje polovinu Zachovy souměrné tváře.

„Že jediné ty máš klíč k mému srdci.“

Znervózním. Sklopím oči, než si stačí něčeho všimnout.

Vydechne. „To bylo trochu přeslazený, já vím. Možná jsem se prostě jen nadýchal výparů z toho spreje, když jsem maloval na zeď.“

„Ne,“ obejmou ho kolem ramen, „bylo to upřímné a děsně milé.“

Na rty mi položí prst, aby mě umlčel. „Pšš. Je to slib. Závazek jen a jen k tobě. Chtěl jsem ti to říct. Před plesem. A než se vrátím do Londýna. Než se mezi námi cokoli stane.“

Vím, že to myslí vážně, ale stejně pochybuju. Má přece i svou kariéru, které se musí věnovat. Chce pomoci platit

Jenaře studium módního návrhářství a starat se o to, aby nejen jeho sestra, ale i jeho máma občas měly něco pěkného. A chce se postarat o mě, až spolu budeme v Londýně.

Kromě toho má ještě jeden důvod, proč tak visí na své kariéře. Důvod, o kterém nikdy nemluví.

Nemůžu žárlit na jeho ambice stát se někým a dokázat si, že je lepší, než byl jeho táta. Jen bych si přála, aby našel rovnováhu. Místo toho ale s každým prodaným dílem a každým navázaným kontaktem roste Zachova chuť. Připomíná to závislost.

„Chyběls mi,“ přitáhnu si ho v objetí a přitom narazím na piknikový koš mezi námi.

„Ty mně taky,“ zašeptá mi do ucha, než se odtáhne. Ustaraně nakrčí obočí. „Tos ale věděla, že jo?“

„Neozval ses skoro celý týden.“

„Promiň, neměl jsem kredit,“ nakrčí trochu rozmrzele čelo.

„A co pevná linka nebo mail?“ šteknu ještě podrážděněji, než jsem měla v úmyslu.

Zach rýpne do koše s dobrotami špičkou kanady. „Máš pravdu. Minulej týden jsem měl hroznou honičku. Hlavní dražba a pak všechno to šmajchlování.“

Šmajchlováním nazývá Zach večírky s elitou. Zamračím se.

Pohladí mě palcem po spodním rtu, jako by chtěl z mého kyselého šklebu vymodelovat úsměv. „Hej, nekoukej tak na mě! Neopil jsem se, nebral jsem drogy a nepodváděl jsem tě. Šlo jen o obchod.“

Sevře se mi srdce. „Já vím. Já jen... občas si dělám starosti.“

Bojím se, že bude toužit po věcech, které jsem já ještě nezažila. V šestnácti přišel o panictví s devatenáctiletou číšnicí v podniku, kde uklízel nádobí.

Když začal loni chodit s Taelor, jeho rostoucí city ke mně mu zabránily jít s ní do postele. Stačí ale, že vím, že dříve měl v posteli „starší ženu“, pouhou ochutnávku pokušení, která ho teď denně obklopovala.

„Jaký starosti?“ naléhá Zach.

Zavrtím hlavou. „Promiň, chovám se jak pitomec.“

„Ne. Pověz mi to.“

Napětí ze mě vyšumí jako pára. „Tvůj život je teď úplně jiný a já nechci zůstat pozadu. Poslední dobou mám pocit, že mezi náma leží celý svět.“

„Ale to není pravda,“ řekne Zach něžně, „sníl jsem o tobě každou noc.“

Jeho laskavost mi připomene vlastní sny a svět, který před ním skrývám. Jsem vlastně pěkný pokrytec.

„Poslední týden školy,“ zašeptá Zach a pohrává si s koňčky mých vlasů, „a pojedeme do Londýna. Můžeš být se mnou, kamkoli se pohnu. A kromě toho bychom měli trochu propagovat i tvoje umění.“

„Ale táta...“

„Už jsem přišel na to, jak ho přesvědčit,“ šeptá Zach, zatímco botou odsunuje piknikový koš na stranu.

„Tak jak?“

„No vážně, Al,“ zazubí se Zach, „to chceš řešit tátu, když můžeme dělat tohle?“ Postaví se a vezme mě do náručí. Po-

malu se roztančíme na hudbu z iPadu, konečně v dokonalé harmonii. V rytmu tance zapomenou na všechno ošklivé a i náš rozhovor teď nabere známý spád. Smějeme se, provokujeme jeden druhého a povídáme si o tom, co jsme prožili posledních pár týdnů.

Na chvíli je to jako za starých časů. Tančíme, vpíjíme se do sebe a všechna rozptýlení zvenčí se postupně vytrácejí.

Když se rozezní další písnička plná smyslných rytmů, vklouznu Zachovi dlaní pod tričko a nehty jemně opisují křivky jeho vypracovaných svalů.

Políbím ho na krk a usmívám se do tmy. Líbí se mi, jakou moc nad ním mám. Pomalu si lehne na deku a stáhne mě s sebou. Někde v koutku duše si přeju, abychom si vyříkali všechno, co jsme před chvílí nakousli, ale zároveň toužím mít ho jen pro sebe, tady a teď. Jeho váha mě uklidňuje a rozpaluje zároveň.

Drží mě jemně za hlavu a líbá tak důkladně, že v ústech cítím chuť jahody, kterou před chvilkou spořádal.

Lapám po dechu a točí se mi hlava. Samým blahem si skoro nevšímnu vrnění jeho mobilu, které upozorňuje na příchozí esemesku.

Celý ztuhne a otočí se na bok, aby telefon vyprostil z kapsy od džínů.

„Promiň,“ zamumlá a odemkne obrazovku.

Nespokojeně zamručím. Chybí mi teplo a váha jeho těla.

Zach tiše přelétne očima text na displeji a pak se na mě otočí. „To byl reportér z *Picturesque Noir*. Píše, že po-

kud si ještě dneska udělám čas na focení, můžu mít celou dvoustránku pro sebe. Potom půjdeme na večeři, kde se mnou udělají rozhovor.“ Když si všimne smutku v mých očích, tiše dodá: „Promiň, Al, ale dvoustránka... to už je něco. Zbytek víkendu jsem celej tvůj, od rána do večera, platí?“

Už už chci namítat, že jsme se neviděli měsíc a dnešek měl být jen náš, ale nakonec si tu scénu odpustím.

„Jasně.“

„Jsi nejlepší,“ políbí mě letmo na tvář. „Uklidíš to tu, prosím? Musím zavolat panu Pierovi, aby začal věšet obrazy.“

Krátce kývnu. Zach zatím na konci tunelu volá svému šéfovi do galerie, kde restauruje staré obrazy a pracuje na nových. Padne mezi nás tma. Smutné, skleslé stíny, na které nedosáhne ani světlo lamp, stejně opuštěné a odmítnuté jako já.

Narovnám se, seberu košík i Zachův iPad a napínám uši, abych chytila útržkovité věty Zachova rozhovoru. Baví se o tom, ve které výstavní síni je nejlepší světlo pro fotky.

Skoro si nevšimnu, jak se broučí štěbetání okolo zesiluje. Vnímám ho, až když se slije do jednohlasé recitace:

Mělas ho poslechnout. Varoval tě ve snech.... Teď se všechny tvé pochybnosti odplaví.

Kap... kap... kap.

Zrovna se škrábu na nohy, když se z temnoty tunelu znovu rozezní zvuk tak zlověstný, že se mi zježí chloupky na zátylku.

Kap... kap... kap.

Uvažuju, že zavolám Zacha, aby se na to podíval, když moji pozornost upoutá jiskřivě modrá špička křídla namalovaná na zdi tam, kam kužel světla z baterky už nedosáhne. Zvláštní, že jsem si toho nevšimla dřív.

Nakloním se k Zachově výtvaru a jediným pohybem strhnu světelnou šňůru. Táhnou ji za sebou jako bezvládného hada a pomalu se přibližuju k tajemnému obrazu křídel. Krabíčka s baterkou za mnou s cinkáním skáče po podlaze.

Kap... kap... kap.

Zamžourám do temnoty tunelu, ale víc mě zajímá graffiti na zdi. Omotám si svítící šňůru kolem ruky a touhle improvizovanou rukavicí si svítím na obraz přede mnou, jako bych doplňovala chybějící kousky puzzle.

Tvář s očima lemovanýma drahokamy. Dobře ji znám. Jasně modré vlasy a rty chutnající po hedvábí, lékořici a nebezpečí.

Nedočkavá radost a nepopsatelná hrůza se mi v srdci spletou jako barevná klubíčka. Takhle na mě působil vždycky.

„Morfeus,“ zašeptám.

Hmyzáci mi jednohlasně odpoví: *Je tady. Přijíždí na dešti.*

Jejich slova mi probodnou páteř jako kůl. Zůstanu stát jako přimražená.

„Utíkej!“ vykřikne Zach, čímž mě probudí z transu. Jeho kanady se šplouchavě brodí vodou ke mně. Ani jsem si nevšimla, že sem tak rychle natekla.

„Povodeň!“ křičí Zach a klopýtá tmou, která se prostírá mezi námi.

V panice chci běžet za ním, ale světelná šňůra se mi ovíjí kolem zápěstí jako had. Sváže mi ruce i nohy tak rychle, že ani nestačím vykřiknout. Ze tmy tunelu se vynoří vlna a povalí mě na zem. Přes obličej se mi valí záplava studené, špinavé vody. Rozkašlu se. Ze všech sil se snažím držet nos nad proudem, ale světelná šňůra mě svírá jako pavučina mouchu.

„Al!“ Zachův vyděšený výkřik je to poslední, co slyším, než mě spolkne voda.



Utopená v Říši divů

Světelná pouta mě táhnou proti proudu dál do tunelu, kde se víří temné vody. Je to jako potápět se do studeného inkoustu. Snažím se udržet hlavu nad vodou, ale nejde to. Jsem ochromená zimou a nedostatkem kyslíku.

Zach mě konečně najde, nadzvedne tak, abych se nadechla, ale další vlna ho odmrští až k ústí roury, zatímco mě táhne vinylová šňůra na opačnou stranu. Jeho křik sem teď doléhá jen z dálky. Nemá šanci mě dohonit. Jsem ráda, že tomu tak je. Protiproud ho vyplivne na denním světle, kde bude v bezpečí. I tohle jsem se naučila před rokem v Říši divů. Cvičím své podsvětnické schopnosti tajně ve svém pokoji, protože kdyby něco z toho zahlédla máma, začala by šílet. Teď se mi to ale hodí. Síly se mi vrací a zvolna získávají navrch i nad šňůrou, která mě stahuje pod vodu.

Uvolním svaly a soustředím se na svá pouta. Představuji si, že oživla, a elektřina, která jimi proudí, se mění na plazmu a živiny. Odpovídají jako živá bytost, rozsvítí se jasnými světly a drát začne žít vlastním životem. Protože jsem ale necvičila důsledně, nedokážu šňůru naprosto ovládnout. Jako by měla vlastní hlavu.

Nebo tu za nitky tahá někdo jiný.

Bojuju s nedostatkem kyslíku a nutím se udržet oči otevřené. Štípe mě do nich studená voda a já se řítím dál tunelem, jako bych seděla ve vodním kočáře taženém elektrickými úhoři. Nakonec mě má pouta dovlečou až ke starobyle vypadajícím dveřím vsazeným do betonové stěny. Jsou porostlé mechem a nevypadají, že by patřily do říše lidí, ale já je dobře znám. Kolem krku se mi houpe klíč k jejich zámku.

Nedává to smysl. Jak se ocitly tady, když jediný vchod do Říše divů se nachází v Londýně?

Začnu sebou v poutech zuřivě cukat. Nespím, takže sen to nebude. Do těch dveří vejít rozhodně nechci, protože jsem se ještě pořádně nevzpamatovala z poslední návštěvy.

Moje bolavé plíce hladově toužící po vzduchu mi ale nedávají jinou možnost. Jedině když vejdu, budu moct žít a dýchat. Zápasím s pouty, abych si dosáhla na hruď. Popadnu klíček, a odsunu tak Zachův zámek na stranu. Proud vody mnou mrští o zeď, až si bolestivě natluču hlavu. Od spánků k zátylku mi tepe bolest.

Mrskám spoutanýma nohama, jako bych byla mořská panna s ploutví, ve snaze dostat se zpět před dveře. Ve

vhodném okamžiku rychle vrazím klíček do zámku a otočím. Mechanika zámku kovově cvakne a voda začne odtékat. Nejdříve jsem příliš velká, abych prošla, ale za chvíli se buď já zmenším, nebo dveře zvětší, takže je najednou všechno v dokonalém poměru.

Svezu se na vlně přes práh a divoce lapám po dechu. Zastavím se až o muldu, do které narazím tak silně, že mi vyrazí dech. Rozkašlu se. S rozbolavělými plícemi i hrdlem ležím v blátě. Zápěstí a kotníky mám celé odřené od elektrické šňůry.

Otočím se na záda a několikrát kopnu nohama, abych se konečně zbavila pout. Nahoře na nebi zuří bouřka, kterou ale odcloní obrovský stín temných křídel.

Neonové blesky křižují oblohu a ozařují krajinu fluorescenčním světlem. Za nimi vane zápach spáleniny. Morfeova porcelánová pleť se ve světle bledě leskne.

Tyčí se nade mnou jako věž. Je stejně jako Zach majestátně vysoký, ale jinak se od sebe ti dva liší jako den a noc. Lem černého kabátu mu vlaje kolem holínek. Když mi dvorně nabídne ruku, vyklouzne mu z rukávu kabátu černá krajková manžeta.

„Jak jsem ti říkal, zlatíčko,“ zavrčí s britským přízvukem, „když se uvolníš, kouzlo tě poslechne. Nebo chceš raději zůstat svázaná, abych tě mohl při dalším hodokvasu naservírovat hladovým hostům? Přece víš, že předkrmy mají nejraději syrový a vzpurný.“

Zacloním si podrážděné oči a nespokojeně zavrčím. Občas zapomínám, že to se svými podsvětnickými schopnostmi nemám tak jednoduché, jak by se na první pohled

zdálo. Zhluboka se nadechnu a představím si uklidňující vlnky oceánu, které mi olizují vyděšené srdce. Potom pusou zase vzduch vypustím. Během vteřiny se šňůry uvolní a spadnou mi volně podél těla.

Zašklebím se, když mě Morfeus zvedá na nohy. Po boji s vodou jsem tak unavená, že bych se na nich sama sotva udržela. Potom mě ale rychle pustí a čeká, že stát už budu sama. To je celý on!

„Někdy tě fakt nenávidím,“ zamručím, když se opřu o obří listnatý stonek. Květina se poddá mé váze a trpělivě mě nadnáší. Nechápu, proč mě s rozmrzelým brbláním neodstrčí.

„*Někdy*,“ uculí se Morfeus a na hlavě si rovná kovbojský klobouk z černého sametu. „Před týdnem by *někdy* bylo *stále*, má drahá. Zdá se, že za pár týdnů mi budeš přísahat nehynoucí –“

„Pohrdání?“ přeruším ho.

Provokativně se usměje, a když si posune klobouk na stranu, ozdoba z mrtvých mūr se roztančí. „Tak nebo tak, máš mě pod kůží, takže vyhrávám.“ Poklepe si dlouhými prsty o červené semišové kalhoty.

Bráním se otravnému nutkání mu úsměvy opětovat. Dobře vím, co se mnou řeč jeho těla dělá. Když se jako elegantní a líný kocour, který je ale stále ve střehu, na sluncem prohráté římse protahuje, probouzí mou temnou stránku.

„Neměl bys mě sem vodit za dne,“ mračím se na něho, zatímco ždímám mokrou sukni a prsty rozplétám zacuchané vlasy, které mě při každém pohybu plácají do krku

a obličej jako oživlá slizká háďata. Naskočí mi husí kůže, a tak se zachvěju a obejmů sama sebe okolo ramen. „A jak se ti to vůbec podařilo? Do Říše divů vede jen jeden jediný vchod. Přece si nemůžeš jen tak procházet králičí dírou, jak se ti zlíbí. Co se děje?“

Morfeus mě obejmě křídlem, aby na mě tolik nefoukalo. Ve tváři se mu střídá lehké nepřátelství s pobavením. „Kouzelník svá tajemství nikdy neprozrazuje.“

Zavrčím.

„Kromě toho jsme se na žádných takových pravidlech nedohodli,“ pokračuje, jako by se ho moje rozmrzelost ani netýkala, „naopak, můžeš si přijít, kdy chceš. Nakonec, ty jsi tu doma.“

„To tvrdíš ty,“ odporuju a snažím se mu nedívat do očí, aby mě nemohl hypnotizovat pohledem. Místo toho se zaměřím na chaos kolem nás. Takhle hrozně to v Říši divů nikdy předtím nevypadalo.

Purpurové mraky uhánějí oblohou jako tlustí průsvitní pavouci a za nimi se táhnou černé brázdy jako pavučiny. Bláto pod mými podrážkami sténá a prská a z jeho povrchu stoupají temné bubliny. Skoro bych řekla, že tam dole něco dýchá.

Dokonce i vítr už našel svůj hlas a melancholicky skučí v květinovém poli, kde kdysi nemrtvé kytky stály hrdě jako jilmy a častovaly mě pyšnými poznámkami. Teď se ale poslušně sklánějí a jejich povadlé listí skrývá tisíce zavřených očí.

Tihle mnohoocí podsvětníci už svůj boj prohráli... A s ním i duši.

Morfeus vklouzne do lesklých rudých rukavic. „Pokud tohle považuješ za tragédii, měla bys vidět srdce Říše divů.“

Při těch slovech se mi sevře hrud'. Říše divů přece nedávno překypovala všemi druhy prapodivného života. I tak se ale sama divím, jak moc mě Morfeovo sdělení zasáhlo. Ve svých snech ten rozklad už pozoruju několik týdnů, ale doteď jsem doufala, že děsivé obrazy jsou jen produktem mé fantazie. Snad je i tohle jenom sen? Kdyby ale náhodou nebyl a Morfeova slova se ukázala jako pravdivá, musím zasáhnout, protože je to můj úkol.

Až na to, že Morfeus říká pravdu jen vzácně a vždycy mu jde jen o vlastní zájmy. Jen jednou jedinkrát jednal nesobecky a opustil své předem propočítané tahy...

Všimnu si, jak mu cukají čelistní svaly. To se mu stává, když se ztratí v proudu vlastních myšlenek. Asi by mě mělo zneklidňovat, jak dobře znám jeho návyky a pózy, ale daleko víc mě vyvádí z míry, že z toho mám naopak velmi příjemný pocit.

Jenže to se dalo čekat. Od doby, kdy mi bylo pět, mě navštěvoval ve snech jako nevinné dítě. Když na sebe podsvětníci vezmou podobu dítěte, změní se i jejich mysl. Znamená to, že jsme spolu vlastně vyrostli. Poté, co jsme se minulé léto rozloučili, mi zmizel z očí a dal mi prostor, o který jsem žádala, ale nyní se mi znova prohání REM fázi a dělá mi společnost v Zachově nepřítomnosti, aniž bych se ho o to prosila.

Když už člověk s někým sdílí podvědomí, většinou ho dobře pozná a začne mít rád, ať se tomu brání, jak chce.

Dívám se, jak zatíná zuby. Pod očima má stejné drahokamy, jaké jsem měla i já při návštěvě Říše divů. Mění barvy podle momentálního citového rozpoložení svého nositele od stříbrné, modré až po tmavě červenou, takže doslova vidím, jak se Morfeovi přelévají po tváři vlny emocí. Naučila jsem se z drahokamů číst, jako by to byly levné prstýnky z pouti reagující na teplo.

„Nemyslíš, že je čas tu zkázu zastavit, Alyso?“

Dotknu se dvou řetízků pod klíční kostí. Srdíčko od Zacha si zvednu k ústům, jako bych chtěla ochutnat kov, a vzpomenu si na Zachovo vyznání v tunelu. Nechala jsem ho samotného ve vodě. Ani neví, kde teď jsem. Musím se k němu vrátit a ujistit se, že je v pořádku.

„Pokud si děláš starosti o tvého miláčka, můžu tě uklidnit. Je v pořádku. To ti garantuji.“ Nepřekvapuje mě, že si ve mně Morfeus listuje jako v knize. Zná mě stejně dobře jako já jeho. „Musíš se teď soustředit na přítomnost.“

Zaškaredím se: „Proč mě do toho chceš za každou cenu zatahovat?“

„Snažím se jen zabránit šíření války. Stejně si pro tebe jednou přijde. Byla tvou součástí. I když jsi ji v sobě nosila jen chvilku, nechala v tobě otisk. A ty v ní. Ty jediná jsi ji porazila.“

Přimhouřím oči. „Já a potom ty, ne?“

Zvedne koutek v naznačeném úsměvu. „Ach ano, ale to jen díky kouzelnému meči a trošce hloupého štěstí. Ty jsi ji ale zradila. Bojovala jsi proti poutu, jež jste sdílely.“

„Ještě jsi mi ale nedokázal, že v tom má prsty. Pokud vím, její duše se odklidila do uschlé trávy.“

„Zdá se, že našla zdravé podsvětnické tělo, do kterého se s radostí nastěhovala.“

Při té myšlence mi přejede mráz po zádech. „Jak mám vědět, že to není jen další z tvých výmyslů? Nebylo by to poprvé. Dobře si pamatuju, jak promyšleně jsi mě dostal do králičí díry. Tentokrát už ti ale loutku dělat nebudu. Jak mi dokážeš, že mě jen nechceš nalákat zpátky, abys mě tu mohl držet?“

„Tak důkazy bys chtěla?“ zamračí se a zvedne křídla, aby mě vystavil ledovému větru. „Přestaň se už konečně chovat jako malicherný človíček. Máš určitě na víc.“

Zpod promočené ofiny na něho vrhnu nenávistný pohled. „Pleteš se. Člověk je totiž přesně to, čím jsem a taky chci být. Vybrala jsem si život tam nahoře,“ ukážu na dveře, „a chci zažít všechno to, co Alenka nemoha.“

Morfeus vzhlédne k nebi. „Obávám se, že se mýlíš ty, když si myslíš, že nechám Říši divů shnít jenom proto, že si chceš s tím svým smrtelníčkem hrát na maminku a tatínka.“

Zrudnu jako rajče. „Takže tys nás sledoval? Počkej. To ty jsi zatopil ten tunel? To ty jsi nám pokazil rande?“ Morfeus se nepříjemně přiblíží a obejmě mě křídly. Teď už nevnímám ani světlo, ani vítr, jen jeho.

„Svůj chabý pokus o svádění si Zachariáš zvorál sám,“ zasyčí Morfeus a popadne mezi prsty oba moje řetízky a drží je tak pevně, že bych je musela přetrhnout, abych je vyprostila z jeho sevření. „Kdyby se místo své zářivé kariéry věnoval tobě,“ zamumlá, zatímco pomalu pokládá klíček na zámek na přívěsku, „možná by pochopil,

po čem opravdu toužíš.“ Pohledem mě nabádá, abych se sama přesvědčila, že klíč do zámku nepasuje. „Co se k sobě nehodí, to se k sobě nehodí.“

V hlavě se mi rozezní tisíc kladívek. Pomalu se vrací moje podsvětnické já, které umí Morfeus vyvolat ze všech na světě nejlépe. „Pust’,“ vrčím.

Morfeus ale jen sevře pěst. „Udělal si vůbec dost času na to, aby si všiml, jak ses změnila? Jak to, že se nezeptal, proč už nepoužíváš brouky a kytky a místo výšek se teď bojíš zrcadel?“

Zatnu zuby. „Zeptal se. Jen nevím, jak mu mám vysvětlit, že jsem přes zrcadlo hodila prostěradlo, aby na mě z něho nekoukal jeden okřídlený magor?“

Morfeus se zazubí. „Říká holka, kterou každou chvíli svědčí záda, protože jí tam raší křídla.“

Zakaboním se. Vůbec se mi nelíbí, že má pravdu.

„Alyso, ty potřebuješ muže, který tě zná a chápe obě dvě stránky tvé osobnosti. Musíš mít vedle sebe především partnera,“ zašeptá a přitáhne si mě k sobě. „Něko-ho, kdo je ti ve všem roven.“ Nos mi naplní omamná vůně lékořice. Zdá se, že před mým příchodem kouřil vodní dýmku. Zradí mě vlastní tělo, které ještě instinktivně reaguje na vzpomínky naplněné tabákovými polibky. Konečně pustí řetízky a vezme mi hlavu do dlaní. Látka rukavic mě sice chladí, ale jeho oči hoří a zahřívají mě od hlavy až k patě. Skoro se v nich ztratím a zapomenou na všechno, co jsem si vybrala. Ale dnes už jsem silnější než tehdy.

Vytrhnu se mu a šťouchnu do něho tak prudce, že vrávoravě ucouvne. I když se mu kabát plete pod nohy, udr-

ží rovnováhu, aniž by u toho ztratil byť zlomek své elegance.

Se sarkastickým úsměvem se pokloní.

„Dokonalá souhra. Vždycky jsi mi byla a budeš rovnocenným partnerem,“ uculí se potutelně a v očích mu zájiskří tisíc provokací a nárazek.

„Tohle ale není hra! Mohl jsi Zacha zabít!“ skočím po něm, až se skryje za křídly. Plesknou ho po saténové peruti a zavrčím: „To jsi přehnal! Už nikdy mě neobtěžuj během dne!“ Otočím se a zamířím ke dveřím. Radši sne-su zaplavenou stoku než další vteřinu v Morfeově přítomnosti.

„Ještě jsme neskončili,“ štěkne za mnou.

„Ale ano! Skončili!“

Někde v koutku duše mi na Říši divů záleží víc, než se odvážím přiznat, ale pokud si toho všimne Morfeus... Přesvědčí mě, abych tu zůstala a bojovala. Když jsem se naposledy postavila Červené královně tváří v tvář, zůstal mi v srdci otisk hrůzy. Soudě podle toho, co se děje s Říši divů, její moc ještě zesílila. Potlačím další zachvění. Nejsem vybavená na bitvu podobných rozměrů – jsem podsvětnice jen z poloviny a nemůžu se jí rovnat.

Ani teď, ani jindy.

Už jsem kousek ode dveří, když mě zastaví tlesknutí Morfeových rukavic.

Vzduch rozechvěje zlověstný šum. Zní to jako listí prohánějící se ve větru po zarostlých hrobech. Otočím se, ale někdo je rychlejší. Popínavky mě popadnou za kotníky a stisknou. Mé svaly se pod tím tlakem křečovitě se-

vřou. Chabým podsvětnickým kouzlem se snažím rostliny ovlivnit. Břečťany sice několikrát zapulzují, ale drží stejně pevně.

„Škoda že jsi svou lepší stránku tak dlouho zanedbávala,“ kárá mě Morfeus, když přijde blíž. „Kdybys víc cvičila, měla bys to dávno v krvi a svou sílu ovládala jako poslušného sluhu.“

Zavrčím. Ruce mám ještě volné, a tak ho bouchnu pěstí do břicha. Trochu se prohne, prudce vydechne, ale ani na chvíli neztratí posměšný škleb. Krátce kývne na sedmikrásku, o kterou jsem se předtím opírala, a už mě listy ve tvaru lidských rukou chytí za lokty. Když se začnu cukat, květina varovně zasyčí.

Kousnu se do jazyka, abych zklamaně nevyjekla, a podívám se Morfeovi přímo do nevyzpytatelně černých očí. „Chci domů.“

Pohrává si s košilí a uhlazuje si místa, která jsem mu pomačkala. „Pokud budeš dál ignorovat své povinnosti, brzo ti už žádný domov nezbude.“

Zavrtím hlavou. „Kolikrát ti to mám říkat? Já jsem doma v říši lidí, ne tady.“ Poloviční lež. Nemůžu se na tu zkázu kolem ani podívat, ale Morfeus nemusí vědět, jak jsem rozervaná. Už od minulého léta.

„Domníváš se, že jsem myslel Říši divů?“ opře se o stonek potočnice v póze, která by neměla působit hrozivě, ale na pozadí bouřkových mraků přesto nahání strach. Přejede mi mráz po zádech. Snažím se osvobodit si aspoň lokty, ale sedmikráska je silnější a její vějířovité prsty se mi zarývají i přes dlouhý rukáv až do svalů.

„Žádám audienci u Grenadiny a Slonovinové,“ mračím se.

Morfeus vyštěkne smíchy: „Tak ty žádáš? Najednou si hraješ na královnu, je to tak?“

Sevře se mi hrudí. „To královny mají moc nad branami k nám domů, ne ty.“

„A v tom je právě ten problém. Některá území Říše divů už padla do spárů Červené, která se snaží dobýt zpět tvůj trůn, sesadit Slonovinovou a vládnout oběma portálům. Tvoje absence a apatický přístup žene té čarodějnici jenom vítr do plachet. Sama přece víš, jak slabá a zapomětlivá je tvoje zástupkyně Grenadina.“

Znovu se zableskne a kraj se zahalí do modravého světla.

Bahno kolem mě začne měknout a já se pomalu potápím. Morfeus má opravdu špatnou náladu, což nevěští nic dobrého.

„Lžeš.“

„Pravda je ve tvé krvi. Copak tvé obrazy lžou?“

Nejraději bych mu vynadala, že mě špehoval i ve škole, ale to nezmění nic na faktu, že má pravdu. I když scénám na svých výtvorech příliš nerozumím, jedno je jasné – v téhle říši něco není v pořádku. A prsty v tom bude mít Červená královna.

Propadám se hlouběji a hlouběji, jak do myšlenek, tak do bahna.

Sedmikráska mě konečně pustí a místo ní se mě chopí popínavé šlahouny, které mě stahují dolů. Lýtky mi obklopí studený sliz. Natočím se, abych poprosila obrov-

skou květinu o milost: „Jsme přece přítelkyně! Naposledy jsme spolu hrály karty, pamatuješ? Nedovol mu, aby mi ublížil!“

Sedmikráska ale jen upře stovky očí na Morfeu, jako by čekala na instrukce.

„Copak jsi zapomněla? Podsvětníci samotáři slouží jen sami sobě. Nebo tomu, kdo jim nabídne víc.“ Morfeus přijde těsně k díře, do které se pomalu propadám. Jeho stehna se zdají na dosah, ale vím, že se k nim nedostanu. „Měla by sis vzpomenout na jejich pravou povahu, má drahá. Třeba potom poznáš i tu svou.“ Dvakrát tleskne a všechny květiny, které se zatím jen povadle klonily k zemi, napřímí své obří stonky. V mžiku jim narostou listnaté končetiny a uprostřed květů se rozzívají zubaté tlamy. Obklopí mě tisíc mrkajících očí na nohou z kořenů.

Srdce mám až v krku. Tihle mutanti vůbec nejsou unavení. Jen jako past čekali na vhodnou chvíli ke sklapnutí.

Kořeny se plazí jako červi měkkým blátem až do mého vlhkého hrobu, kde mě uvězní pod vrstvou listů a květů. Kroutím se z posledních sil, zatímco mi kořeny tisknou paže k tělu a bicepsy se mi zařezávají do žeber. Pod tíhou všech těch rostlin se propadnu ještě hlouběji, takže teď zírám rovnou na Morfeova lýtka. Zalije mě vlna klaustrofobické úzkosti, ale potom si uvědomím, kdo jsem a jak jsem se odsud dostala.

„Ale jdi,“ ozvu se hlasem pevnějším, než bych čekala, „pokud se Červené nepodařilo mě tu uvěznit v těle loutky, myslíš, že mě udržíš v kleci z ubohých chaluh?“

Jedna květina uraženě sykne.

Nebe pročísne blesk. Morfeus zvědavě nakloní hlavu. „Ty ale nejsi ničím loutka, švestičko, pouze *rukojmí*. Až na to, že jsi ještě nepoznala, kdo ti ty okovy nasadil.“ Nahne se nade mě, takže se naše nosy skoro dotýkají. „Měl jsem s tebou hodně trpělivosti,“ zašeptá a pohladí mě po linii čelisti až ke krku a drahokamy kolem očí se mu zatřpytí vášnivou fialovou, „ale čas je luxus, který si nemůžeme dovolit. O to už se postarala Červená.“

Snažím se nemyslet na to, jak jeho dotek magnetic-ky přitahuje mou kůži, jako k sobě statická elektřina vábí vlasy. Kořeny mě tisknou tak pevně, že můžu jen bezmocně házet hlavou, abych se vyhnula Morfeovým prstům.

Morfeus se narovná a zamhouří oči. „Vymaň se z vlastních pout, chop se znovu koruny a osvoboď podsvětní šílenství ve své duši.“

„Ne. Já jsem si zvolila, že budu člověkem.“ Na jazyku mě pálí žluč, zatímco mě kořeny táhnou dolů, jako když had polyká myš. Bahno už mám až po krk a začínám se dusit. Zajímalo by mě, jak daleko chce Morfeus dojít.

Položí se na břicho ke mně. Křídla se mu lesknou jako benzinové skvrny na vodě. Vypadá jako ten malý rošťák, kterého jsem znala. S bradou opřenu o zápěstí si mě pozorně prohlíží. „Nebudu se nikoho doprošovat. Ani tebe, moje královničko.“

Prudký závan větru mu sebere klobouk, ale Morfeus ho zachytí, než mu stihne odletět k rozbouřené obloze.

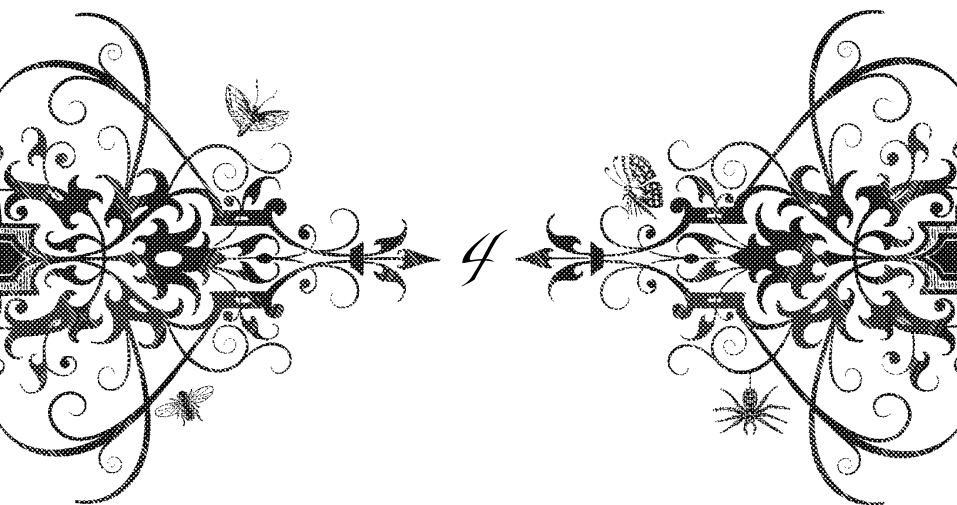
Jasně modré vlasy mu povlávají kolem tváře, když se ke mně náhle otočí zády. „Pokud opustíš Říši divů, posta-

ráám se o to, abys ani v říši lidí neměla klid. Bojuj na naší straně, nebo počítej s následky.“

Květiny mě drsnými listy vytahují zpět na povrch a drží mi hlavu tak, abych ji nemohla odvrátit. Morfeus se ke mně naklání tak blízko, že cítím jeho horký dech.

„Já ti to nedovolím,“ trvám si na svém já, „nepustím tě do svého světa.“

„Pozdě, moje drahá,“ šeptá mi do pulzující kůže, „než najdou tvoje tělo, už tam dávno budu.“



Mezi ďáblem a mořem bláta

Moje tělo? Chce se mi křičet, ale protože má ústa drží listnatá ruka, zvládnou jen zasténat. Morfeus vstane, až se mu lem černého kabátu rozvíří kolem kotníků. Narovná si klobouk, pokyne květinám a změní se zpět do podoby můry, která mě straší ve vzpomínkách. Černá křídla, modré tělo, noční motýl velikosti ptáka.

Popínavky mě táhnou dovnitř a bláto mě vpíjí jako vazký sirup. Všechno kolem ztichlo, takže slyším jen tlukot svého srdce a vlastní skučení přitlumené na vibrace hlasivek a hrudního koše.

Oči mám celé slepené a víčky nemůžu ani pohnout. Šaty se mi lepí na tělo, jako by byly nasáklé klovatinou. Jsem znehybněná jak fyzicky, tak psychicky.

Před rokem jsem si myslela, že jsem nad svou klaustrofobií konečně zvítězila, ale teď zjišťuju, jak jsem se plet-

la. Svíravý pocit mě přepadl jako nečekaná vlna a rozlévá se mi po těle.

Tma jako tér. Mrtvolné ticho. Bezmocnost.

Snažím se dýchat co nejméně, aby se mi lepkavé bahno nedostalo do nosu, ale marně. Prodírá se mi nosními dírkami až do těla. Zvedá se mi žaludek, zatímco mi sliz hladce proniká až do plic a naplňuje mou tělesnou schránku.

Snažím se sebou cuknout, ale zmůžu se na pouhý záskub svalů. Čím víc se vzpírám, tím rychleji se propadám do hlubin, jako bych ležela v pohyblivém písku.

Srdce mi tluče a duši mi zachvátila panika.

„*Nedělej to!*“ prosím v duchu Morfea. Nikdy jsem si nemyslela, že to nechá dojít tak daleko. Byla jsem blázen, když jsem mu věřila, že mu na mně záleží.

„*Čemu pomůže moje smrt?*“ smlouvám s ním, ale zároveň přesvědčuju sama sebe. Morfeus nedělá nikdy nic bezdůvodně. Snaží se mě vyprovokovat k činu a čeká, že se osvobodím sama.

„*Morfee!*“ zakřičím znovu.

Odpoví mi vlastní zběsilý pulz a mučivý tlak na plících. Do očí se mi hrnou slzy, ale nemohou odtékat. Tělo mám v blátivém hrobě celé rozbolavělé, točí se mi hlava a jsem zmatená. Pomalu mě přemáhá vyčerpání a spánek – těším se na druhou stranu, kde je bezpečněji a kde neexistují city. Ani strach.

Povolím svaly a bolest poleví.

„*Co takhle konečně zabojovat?*“ vytrhne mě z ospalosti křik v mé hlavě.

Zase ztuhnu. „*Ale jak?*“

„*Něco si vymysli,*“ odpoví Morfeus o poznání něžněji.
„*Přece v tom bahně nejsi sama.*“

Samozřejmě že jsem sama. Nemrtvé květiny se vypařily, jakmile mi vyhloubily tenhle hrob, a teď se někde nahore určitě chechtají spolu s Morfeem. Se mnou tu jsou snad jen brouci.

Brouci...

Celá léta jsem poslouchala jejich šepotání, ale nikdy jsem se s nimi nesnažila mluvit. Možná že mi pomůžou, když je poprosím.

Jiskřička naděje a tichá prosba stačí k tomu, aby se vedle mě něco pohnulo a začalo si razit chodbičku hlínou.

Brouci a červi mi obsypou nohy, tlak poleví a já můžu pohnout kotníky. Za chvíli už mám volná i zápěstí, celé paže, nohy... Kopu kolem sebe, abych se osvobodila ze slizkého vězení.

Nahoru, nahoru, pryč. Bahno se promění ve vodu a já plavu k hladině. Potom se ale něco pokazí. Brouci a červi se otočí a plní mi nosní dírky. Cítím, jak mi prolézají až do krku. Lapám po dechu a dávím se, jak se moje dýchačí trubice přizpůsobuje objemu hmyzích těl.

Morfeus křičí: „*Bojuj! Bojuj! Dýchej!*“

Jenže to vůbec není Morfeus, ale Zach a já neplavu mořem bahna. Vidím jen vodu, zataženou oblohu a hlouček záchranářů. Do krku mi vniká něco úplně jiného než brouci. Zalapám po dechu a nasaju kyslík z trubičky. Pak mě někdo položí na nosítka, zabalí do deky a veze k přistavené sanitce.

Otřesu se a zamrkám. Řasy jsou asi to jediné, co mě při pohybu nebolí. Před očima mi vyvstane rozmazaný obrys Zachovy tváře. Sedí vedle mě a jeho prsty se proplétají s mými. Voda z jeho vlasů mi kape na předloktí, oči má zarudlé z boje s vodou nebo od pláče. „Al, je mi to tak líto,“ líbá mi ruku s potlačeným vzlykem. „Tak hrozně... líto.“ Potom ho zradí hlas a kolem se rozhostí ticho.

Chci mu říct, že za nic nemůže, ale kvůli trubici nemůžu mluvit. Stejně by to bylo jedno, protože Zach neví, kdo je Morfeus, a myslel by si, že blouzním z nedostatku kyslíku. Tak se ani nenamáhám odpovídat a upadnu znovu do bezvědomí.



Něco se dotklo mého znaménka. Tělem mi proudí příjemné teplo, a tak otevřu oči. Ležím v nemocničním pokoji.

Na pravé straně se nachází velké okno, kterým sem dopadají poslední večerní paprsky. Slunce zrovna zapadá a halí do růžového závoje celou paletu balónků s nápisem *Brzy se uzdrav*, plyšových zvířátek, květin a pokojových rostlin na římse.

Všechno ostatní je bezbarvé – bílé stěny, bílé dlaždice, bílá prostěradla a bílé závěsy. Ve vzduchu visí pach dezinfekce smíchaný s vůní mámina parfému a závanem lilí na okně.

Řezané květiny si stěžují, že mají moc úzkou vázu, ale mámin hlas jejich nespokojené mručení přehluší. „Nemá

tu co dělat,“ řekne, „a přitom tu okouní ve dne v noci. Běž na chodbu a řekni mu, ať se klidí.“

„Necháš už toho?“ odpovídá táta. „Zachránil jí život.“

„Ale taky je zodpovědný za to, že skoro umřela. Vůbec by tu nemusela být, kdyby ji tam nezavezl, aby se s –“

Máma ztiší hlas, ale stejně ji slyším: „Pánbůh ví, co tam dělali. Pokud ho nepošleš domů ty, udělám to já.“

Cuknu sebou. Jehla od kapačky se mi bolestivě pohne v rozpíchané kůži. Vzpomenu si na bláto a zmocní se mě vlna klaustrofobní paniky. Potlačím nutkání na zvracení a snažím se poprosit rodiče, aby mi vytáhli kapačku, ale krk mám jako v jednom ohni. Trubici už mi z krku sice vytáhli, ale zůstala po ní pořádná odřenina.

Rodiče se ještě hádají. Jsem tak ráda, že táta Zacha brání, ale raději zavřu oči a doufám, že odejdou a nechají mě tichu a šeptajícím rostlinám. Ty na rozdíl od nich Zacha dovnitř pustí. Hlavně bílé růže ve váze u postele. Nemusím ani vidět přáníčko, abych věděla, že jsou od něho.

„Mami,“ zachraptím cizím hlasem, který zní spíš jako unikající vzduch z pneumatiky.

„Allie,“ nakloní se nade mě a záplava platinově blond vlasů jí spadne do tváře. Nikdy nevypadala na svůj věk. Osmatřicet a nikde ani vráska. Černé řasy jí rámuji modré oči s tyrkysovými tečkami uprostřed, které ze všeho nejvíc připomínají paví peří. Teď je má ale zarudlé nevyspáním a pláčem, ale ani to jí neubírá na křehké krásě podtržené měkkým slunečním světlem. Z její duše sálá kouzlo. Čarovný pramen, ze kterého se nikdy nenapila.

Ten samý, který zurčí i v mé duši.

„Holčičko moje,“ usměje se na mě s úlevou, když mě pohladí po tváři. Tělem se mi rozlije blažená spokojenost. Když jsem byla malá, skoro se mě nedotýkala ve strachu, že by mi mohla znova ublížit jako tehdy zahradnickými nůžkami.

„Tomíku,“ osloví tátu, „podáš mi tu ledovou tříšť?“ Táta poslechne a nakloní se nad její křehkou figuru s lžičkou a kelímkem plným nasekaného ledu. Pomalu polknu. Led mi chladí rozpálený krk a čistá voda chutná jako ambrozie. Kývnu na znamení, že chci ještě.

Oba mě ustaraně sledují, zatímco polykám dost ledu na to, aby mi umrtvil bolavé hrdlo.

„Kde je Zach?“ zachraptím. Hlasivky mě bolí tak intenzivně, že se mi obličej zkřiví v útrpném šklebu. Máma se zamračí. „Byl se mnou ve vodě. Musím vědět, že je v pořádku.“ Zakašlu, abych v ní probudila lítost, ale trpím doopravdy. „Prosím.“

Táta se nahne nad mámu. „Zach je v pořádku, motýlku můj. My už se o tebe postaráme. Jak ti je?“

Zahýbu ztuhlými svaly. „Všechno mě bolí.“

„To věřím,“ kývne a hnědé oči se mu i přes blažený úsměv zalijí slzami. Natáhne ruku, aby mě pohladil po hlavě. Lepšího tátu jsem si nemohla přát. Jen škoda, že prarodiče se mého narození nedožili, určitě by byli na svého syna pyšní. Vždycky se o nás staral a nikdy nás neopustil. „Řeknu Zachovi, že jsi vzhůru, celou dobu tu čeká.“

Neujde mi rýpanec do žeber, který mu máma uštědří, ale táta se tváří, jako by ho nevnímal. Pročísne si prsty

černé vlasy a spěšně za sebou zavře dveře, aby se s mámou nemusel pohádat.

Ta s povzdechem odloží kelímek na noční stolek a přitáhne si zelené křeslo s vinylovým polstrováním k posteli. Když si uhladí puntíkové šaty, posadí se blíž ke mně.

Když ji pustili ze sanatoria, chtěla trávit každou volnou minutu se mnou, jako by nám chtěla vynahradit všechnen ztracený čas. Pekly jsme spolu, praly, uklízely, pracovaly na zahradě a dělaly všechno to, čeho si většina lidí neváží. Pro mě to ale byl ráj, když jsem měla mámu zase po boku.

Jedno nedělní odpoledne jsem ji s sebou vzala do Motýlích vláken, vintage second handu, ve kterém pracuju, a probraly jsme spolu regál za regálem.

Spousta z těch šatů sedí spíš mně, a tak jsme se většinou neshodly, ale nakonec jsme objevily purpurové saténové šaty s černými puntíky přepásané limetkově zeleným páskem, který dokonale ladil se síťovou spodničkou. Přemluvila jsem ji, aby si je koupila, ale jakmile si je vzala domů, odmítala je nosit ven, i když se v nich tátovi nesmírně líbila. Tvrdila, že jsou na ni příliš divoké.

Já jsem se zeptala, proč nemůže udělat tátovi aspoň malou radost po tom všem, co on udělal pro ni. Tehdy jsme se poprvé od jejího propuštění pohádaly. Teď už hádky ani nepočítám.

Proto nemůžu přehlédnout, že dnes si ty nešťastné šaty přece jen oblékla.

„Ahoj mami,“ zachraptím.

Se šťastným úsměvem mi zastrčí pramínek vlasů za ucho. „Ahoj.“

„Vypadáš nádherně.“

Zavrtí hlavou a zatne zuby, aby se nerozvzlykala. Než mi dojde, co se děje, zaboří mi máma obličej do břicha a rozpláče se naplno. „Myslela jsem, že tě ztratím,“ mumlá do peřiny. „Doktoři tě nemohli vzbudit.“

„Ach mami,“ pohladím ji po vlasech na místě, kam si připnula třpytivě fialovou sponu. „Jsem v pohodě. A vzbudila jsi mě ty, že jo?“

Zvedne zápěstí s mateřským znaménkem, které připomíná kruhové bludiště. Je podobné tomu mému jako vejce vejci. Když se k sobě přitisknou, proudí z nich magická léčivá energie.

„Přísahala jsem, že ty schopnosti už nikdy nepoužiju,“ šeptá. Určitě myslí na to, jak jsem si loni vymkla kotník a ona svým zásahem spustila divoký sled událostí. „Ale byla jsi v bezvědomí tak dlouho. Všichni se báli, že zůstaneš v kómatu.“

Co ještě zbylo z její řasenky, jí teď stéká kůži jako černé potůčky. Trochu znejistím, protože podobnou kresbu pod očima jsem měla v Říši divů, ale rychle svou nervozitu zase zaženu. Teď není čas na povídání o tom, co se stalo minulé léto.

„Jak dlouho?“ zeptám se prostě.

„Tři dny,“ vyhrkne máma. „Dnes je pondělí. Den obětí války.“

Hruža mi sevře už tak bolavý krk. Já si pamatuju jen

hluboký, bezesný spánek. Je skoro divné, že se v něm Morfeus ani neukázal.

„J-je mi líto, že jsem tě vyděsila,“ zašeptám, „ale sama víš, že se pleteš.“

Pohladí mě na předloktí napíchnuté ruky a přeje po liniích žil prosvítajících pod kůží. „V čem se pletu?“

„V mém klukovi.“

Máma stáhne šeríkové rty do nespokojené grimasy. Otočí si mou ruku dlaní k sobě a zkoumá mé jizvy. Kdy si jsem se jí zeptala, proč mi je nevyhlédla, když jsem byla malá. Řekla, že byla tak vyděšená, že ji to ani nenapadlo.

„Prostě se mnou chtěl být sám,“ pokračuju, „aby mi něco dal. Tady ten přívěsek.“ Sáhnu si do výstřihu, ale je pryč. Rozrušeně tčkám očima po místnosti.

„Neboj, Allie,“ uklidňuje mě, „oba náhrdelníky jsou v bezpečí.“ Hlas se jí zatřepe. Sama nevím, jestli ji zner-vóznila vzpomínka na má zranění nebo představa řetízku a šílenství, které klíček otevírá. Už se ho ale nesnaží schovat, jako se o to pokoušela s jadeitovou figurkou House-ňáka, kterou mi před pár měsíci sebrala a ukryla. Pěkně jsme se pohádaly.

„Jeli jsme do staré části města,“ přesvědčuju mámu o Zachově čistém úmyslu, „protože ví, jak se mi to staré kino líbí. Začalo pršet, takže jsme vlezli do roury, abychom se tam schovali.“

„A to jste se nemohli schovat někde v obchodě nebo jinde na veřejnosti?“ ptá se posměšně. „Když s sebou kluci táhnou holky na odlehlá místa, většinou nemají slušné úmysly.“

Zamračím se, pustím její ruku a zabalím se do peřiny. Když pohnu paží, ucítím kanylu v rozbolavělém ohybu lokte. „Chtěl soukromí, ale ne na to, co si myslíš ty.“

„To je jedno. Vystavil tě nebezpečí a bude v tom pokračovat, i pokud s ním pojedáš do Londýna.“

Zaskřípu zuby. „Počkej, cože? Takže ty nám teď budeš dělat problémy? Chápu, že táta by byl nejradši, abych měla prstýnek, až se někdy někam odstěhuju s klukem, ale sám mi říkal, že se nemám do ničeho hnát a tím spíš ne do manželství. To víš, jsem jeho malá holčička. Prostě si chci trochu užít života. Nebo jste si to s Londýnem rozmysleli?“

„O to nejde, Allie,“ vydechne máma, zatímco mi podává kelímek s ledem. Vstane, přejde k oknu a prstem pohladí růžové okvětní lístky lilií. Závěsy sem proniká večerní světlo a barví jí vlasy do podobného odstínu, jakým se pyšní květiny na římse. „Ještě je slyšíš, Allie?“

Div se nezalknu. „Ty kytky?“

Kývne.

Slyším jen, jak spokojeně předou, když se jich máma dotýká. „Nic neříkají...“

„Teď ne, ale když jsi spala, mluvily. A brouci taky. Vůbec se mi nelíbilo, co říkali.“

Čekám, až to trochu rozvede. Už jsme si všimly, že občas slyšíme různé věci, jako by rostliny a brouci promlouvali přímo k jedné nebo druhé.

„Varovali mě, že tě zradí ten nejbližší.“

„A ty myslíš, že to bude Zach?“ zeptám se nevěřicně.

„Koho jiného mohli myslet, když ne Zacharyho? S kým pořád mluvíš, na koho myslíš a s kým trávíš čas?“

Pokud jde o dobu, kdy jsem vzhůru, je to rozhodně Zach.

Ale když spím...

Zavřu oči. Samozřejmě Morfeus. Už mě zradil dost a dost tím, že ohrožuje můj život i v říši lidí a nutí mě vrátit se do jeho světa, abych bojovala ve válce, kterou nikdy nemůžu vyhrát.

Hrůza mi sevře zátylek, až mě rozbolí hlava.

„Zach byl loni s tebou, když jsi prošla králičí dírou,“ ozve se máma. Zavrchá větrák a rozvířený vzduch mi donese k nosu sladkou vůni květin. „Možná že část Říše divů v něm ještě dřímá a jen čeká, kdo ji kdy probudí. Tak si tě podsvětní říše zase najde.“

Odfrknu si. „Technicky vzato tam nikdy nebyl. Nedává to smysl.“

Máma se otočí, až jí sukně zašustí. „Jako by Říše divů někdy dávala smysl... Vždyť to sama víš nejlíp, Allie. Nikdo se tam odtud nedostane nepoznamenaný a nezměněný, zvláště pokud je to člověk. Nesvěřil se ti, že má podivné sny?“

Zavrtím hlavou. „Mami, ty to celé ještě víc komplikuješ.“

„Ne. To ty. Proč prostě nezůstaneš tady ve Státech a nejdeš na školu tady? Máme tu tolik skvělých uměleckých univerzit, třeba zrovna v New Yorku je jedna. Nech Zacha, ať si do Londýna jede sám, a zůstaň tady v bezpečí.“

Natáhnu se pro kelímek. „Mám ho *nechat*? Já mu neporoučím. To on se rozhodl, že na mě počká a že pak pojedeme spolu.“

Máma sevře ruku v pěst. „Pokud chceš normálně žít, budeš se muset odpoutat od všeho, co tě s Říší divů a se všemi, kteří v těch vzpomínkách figurují, spojuje.“ Podle zaťaté čelisti pochopím, že máma jen tak nevycoouvá.

Už se ani nebráním křiku, i když vím, že to bude bolet. „On si to nevybral! Není fér Zacha kvůli tomu nenávidět!“

Koutkem oka zachytím pohyb, a tak se natočím, abych lépe viděla. V otevřených dveřích stojí Zach. Neslyšela jsem ho brát za kliku, zato on slyšel každé naše slovo a teď se na nás ukřivděně dívá.

Otázkou ovšem je, co *všechno* slyšel?



Zamotané pavučiny

Hned za Zachem se zpoza dveří vynoří táta. I když je o kousek menší než můj kluk, je Zach ten, který se z těch dvou zdá zranitelnější. Postává na prahu, jako by se bál vejít.

Máma se zadívá na své šaty. Někdo ve vzdáleném pokoji se rozkašle a hlas sestry v nemocničním rozhlase přeruší chrčivě nepříjemné ticho.

„Alíku,“ osloví táta mámu, aby uvolnil napětí, „myslím, že je čas, abych tě v těch krásných šatech taky vyvedl mezi lidi. Co takhle zajít si na večeři?“ Obejde Zacha a cestou k oknu mě pohladí po kotníku.

Něco mezi tátou a Zachem se změnilo a ti dva už spolu zase kamarádí jako dřív.

„Měli bychom je nechat chvíli o samotě,“ řekne táta. Máma se sice na protest zamračí, ale když se zadívá na

výraz v jeho obličeji, musí se přece usmát a pohladit ho po vlasech. Táta ji za to políbí na zápěstí.

Než odejdou, položí mi máma na noční stolek svůj mobil. „Kdybys nás potřebovala, zavolej tátovi,“ řekne, aniž by se na mě nebo na Zacha podívala. „Návštěvy končí v osm, Zachary,“ dodá ledově.

Zach ucouvne, aby je pustil ze dveří. Táta ho povzbudivě plácne po zádech a potom za sebou zavře.

Zach si mě s rukama v kapse měří a zelené oči mu naplňuje bolest.

„Je mi to líto,“ koktám omluvu. Pokud zaslechl jen polovinu z toho, co říkala máma o Říši divů, budu se muset za chvíli zpovídat z daleko komplikovanějších situací, na které neexistují odpovědi.

Zavrtí hlavou. „To já bych se měl omlouvat.“ Kráčí pomalu k mé posteli a nepouští ze mě oči. Těžce padne do křesla, kde ještě před chvílí seděla máma, popadne mě za ruku a přitiskne si její hřbet k měkkým rtům. „To mně je to líto. Slíbil jsem ti, že pro mě budeš vždycky na prvním místě, a potom jsem tě opustil kvůli pitomému telefonátu a tebe to málem zabilo.“ Cítím, jak se mu napínají čelistní svaly.

„Ale ne, Zachu,“ pohladím ho po tváři. Je oholený a oblečený lépe než obvykle. Na sobě má šedivé kalhoty a černé tričko s krátkým rukávem, asi aby se mámě vlichotil do přízně. Jen obutím je věrný svému obvyklému grunge stylu – i teď má na sobě černé kanady.

Jo, obléct se umí, ale to teď mámu ani trochu nezajímá.

Prstem ho pohladím po bradě a on mě přitom pozorně sleduje. Zastavím se u měděného piercingu v bradě, který na první pohled připomíná беруšku, ale na druhý spíš kloub na ruce. Před pár měsíci ho ode mě dostal k narozeninám. Dobírala jsem si ho, že potřebuje trochu odvážnější doplňky, aby vypadal jako drsňák.

I když se teď tváří spíš jako malý kluk, pro mě byl vždycky správný chlap. Jednou dokonce načechl fasádu klukovi, který na mě pokřikoval *Kloboučnickova nevěsto!* Mohla jsem se o něj opřít celé ty roky, kdy máma vězela zavřená v sanatoriu, a když za mnou bez zaváhání skočil do zrcadla a následoval mě do Říše divů, nasadil vlastní život, aby zachránil ten můj. Teď bych si přála, aby si na to pamatoval a přestal se obviňovat.

„Nemusíš se omlouvat, Zachu,“ přesvědčuju ho. „Táta mi říkal, žeš mě zachránil, takže bych ti spíš měla děkovat. Pojď ke mně,“ přitáhnou si ho za límec a přitisknu své rty na jeho.

Zavře oči, volnou rukou mě něžně podepře v týle a jeho prsty se vydají do džungle mých vlasů. Políbí mě tak opatrně, jako by se bál, že se mu rozbiju.

Opřeme se o sebe čely, takže se naše nosy dotýkají. „Nikdy jsem neměl takovej strach, Al. Nikdy. Ani když táta...“

Zach se odmlčí, ale já ten příběh dobře znám. Vím, co prožil. Když s někým bydlíte v dvojdomku, sdílíte i jeho bolest. Pokud se tedy nerozhodnete raději nic nevidět a neslyšet.

„Co se stalo v té rouře?“ zeptám se, zatímco tisknu jeho ruku. „Pamatuju si jen na příval vody a pak už nevím vůbec nic.“